

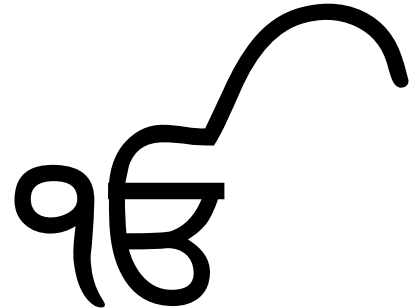
Dasam Granth

Is it a mega-bamboozlement . . . for Sikhs ? !

**Q1: Who is, . . . this so-called Dasam Granth's
Object of Veneration ?**

Or

Goddess Durga + Shiva ? or ੴ The ONE ?

And

**Q2: Is it authored by . . . Guru Gobind Singh Sahib ?
Please Read . . . and you decide.**

(A Study: Based exclusively, on the internal evidence of the So called Dasam Granth)

Kirpal Singh Nijher, U.S.A.

It is an absolute fact of life, that those amongst us; who, in order to keep life on its right track, happen to seek and follow some very timely advice from someone upright and pious; their life runs very smoothly. Otherwise everything ends up turning upside down.

Similarly, another fact of life is also true; wherein, more often than not, every one of us in this race ends up in circumstances that almost demand tackling a master/slave kind of relationship with someone being a lord and master of the situation. As a result, to deal with such a state of affairs, those of us, who, get into the habit of taking advice from someone knowledgeable to deal with such a situation; in order to submit our supplication, request, petition, appeal, plea or a follow up thanks to the proper master; invariably ends up being successful.

Whereas, those of us looking for shortcuts and some smart gimmicks, end up choosing the path of taking erroneous advice from some ignorant cheapshots; and as a result end up failing to recognize even the real lord and master of the situation, let alone attaining any success. Therefore all that awaits one with such life strategies, is repeated falls into the deceptive traps of some devious peons of some lords; resulting into, not getting anything in return, except ending up paying bundles of bribes resulting in disappointments and regrets.

Interestingly, the game of everyone's spiritual life is also, somewhat similar to the above process. Wherein, some fortunates amongst us are able to recognize the real spiritual lord and master of life, while others stay busy all life chasing some peons. In the light of such a scenario let us analyze the present day **Sikh practices** to see if they are on their Guru-intended track to guide the Sikhs to attain their righteous spiritual life to its fullest, or are they leading them into some oblivion.

One does not need to tell that it was Guru Nanak Sahib, the founding father of the Sikh way of life; who, in order to guide everyone's life in the right direction, gave his universal message; to get detached from the frivolous, dime a dozen kind of demigods and goddesses; and instead get attached to the ultimate source of truth and power, the Supreme creator of us all, **The ONE “ੴ”**.

Furthermore, to demonstrate the practicality of such a way of life connected with the ultimate source of truth, that inspires one to lead a truthful moral life; he not only preached, but also demonstrated such a lifestyle by practicing and living it himself, and solidifying its practice through his nine successors. Moreover to leave their divinely inspired message for the perpetual benefit of the human family, the Sikh Divine Masters put their message in writing, and enshrined it themselves in the sacred Sikh scripture of Sri Guru Granth Sahib (SGGS). In which is laid down the priceless directions to the righteous path to spirituality.

Furthermore, regarding the maintenance of the sanctity and purity of the divine message, Guru Sahib has provided specific instructions to the Sikhs, to stay on guard to watch out for any adulterations attempting to sneak in from any outside sources. These are the instructions, as per which, first, the 3rd Guru, Guru Amardas Sahib has given the following instructions, saying;

“ਸਤਿਗੁਰੂ ਬਿਨਾ ਹੋਰ ਕਚੀ ਹੈ ਬਾਣੀ ॥ ਬਾਣੀ ਤ ਕਚੀ ਸਤਿਗੁਰੂ ਬਾਝੁ ਹੋਰ ਕਚੀ ਬਾਣੀ ॥ ਕਹਦੇ ਕਚੇ ਸੁਣਦੇ ਕਚੇ ਕਚੀ ਆਖਿ ਵਖਾਣੀ ॥ ਹਰਿ ਹਰਿ ਨਿਤ ਕਰਹਿ ਰਸਨਾ ਕਹਿਆ ਕਛੁ ਨ ਜਾਣੀ ॥ ਚਿਤੁ ਜਿਨ ਕਾ ਹਿਰਿ ਲਇਆ ਮਾਇਆ ਬੋਲਨਿ ਪਏ ਰਵਾਣੀ ॥ ਕਹੈ ਨਾਨਕੁ ਸਤਿਗੁਰੂ ਬਾਝੁ ਹੋਰ ਕਚੀ ਬਾਣੀ ॥੨੪॥ (ਸਗਗਸ ਪੰਨਾ 920)”

Meaning: . . . *“Outside of the Bani (word) of the True Guru (who, attaches one with the ultimate truth), all other Banis are false. Any Bani is false except the True Guru’s word; therefore all other versess (outside of True Guru’s Bani) are false. The speakers (of such alien verses) are false; their listeners are false; and those who speak and recite (such verses) are false as well. Such fake preachers continually chant, ‘Har, Har’ with their tongues, but they do not know what they are saying. Those, whose consciousness is lured by Maya-the mammon, all that they chant, are mere mechanical recitals. Says Nanak, “Outside of the Bani of the True Guru, all other Banis are false. || 24 || . . . (SGGS: Pg 920)*

Next, re-emphasizing the earlier advise, given by the 3rd Guru Sahib, to stay cautious and on guard against the confusions and ill effects of the meaningless surrounding writings; the Tenth Guru, Gobind Singh Sahib also issued his order stating; *“ਸਭ ਸਿਖਨ ਕੋ ਹੁਕਮ ਹੈ । ਗੁਰੂ ਮਾਨਿਓ ਗ੍ਰੰਥ ॥”* meaning, *“It is an order to all Sikhs, to accept Guru Granth Sahib as their eternal Guru”.*

In other words: O my Sikhs, it is my order that for the guidance of your spiritual life, you will accept Guru Granth Sahib as your ONE and the only ONE eternal guide. Which means that you, even by mistake, will not fall as a prey to the trap of any manipulations or deceptions of any other Granth or writings.

Therefore, to see, as to; . . . what have the Sikhs done? Or are doing? That the Guru Sahib has directed them to do! Or, is it? That guided and allured by the arrogance of their, own self-willed ਮਨਮਤ they are ending up putting their spiritual train on the wrong tracks by abandoning the Guru directed Highway of spiritual guidance. To investigate it, let us have a little peep into the modern day Code of conduct, the Sikh Rehat Maryada; that shapes up the Sikh thought in a major way.

There is absolutely no doubt that in the present day Code of Sikh Conduct, the Sikh Rehat Maryada, honouring the Guru Sahib’s order of *“ਗੁਰੂ ਮਾਨਿਓ ਗ੍ਰੰਥ”*, the following words as a lip service, are definitely inserted. Which states that, *“ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਦੇ ਵਾਕਰ (ਤੁਲ) ਕਿਸੇ ਪੁਸਤਕ ਨੂੰ ਅਸਥਾਪਨ ਨਹੀਂ ਕਰਨਾ । . . .”* i.e. like Guru Granth Sahib no other book should be installed as an equal” of SGGS.

However when it comes to the reality of maintaining the sanctity and supremacy of SGGS and its Guru revealed Lord and Master the *“ੴ”*; then one finds the actual reality of the situation to be quite different. Wherein a paper tigress *maid-servant* seems to be the actual in-charge occupier of the SGGS podium; . . . a) through the acts of placement of other Granths

(glorifying the maid) on the podium as co-equals of SGGS, and . . . b) through the consistent daily recitals of poems and prayers from those other Granths in praise of the occupying maid-servant.

The irony of the existence of such a situation is that, it is the type of maid-servant goddess, regarding whose worshippers, the Guru Granth Sahib's very clear warning is; *“ਠਾਕੁਰੁ ਛੋਡਿ ਦਾਸੀ ਕਉ ਸਿਮਰਹਿ ਮਨਮਖੁ ਅੰਧ ਅਗਿਆਨਾ ॥ ਹਰਿ ਕੀ ਭਗਤਿ ਕਰਹਿ ਤਿਨ ਨਿੰਦਹਿ ਨਿਗੁਰੇ ਪਸੁ ਸਮਾਨਾ ॥੨॥ (ਸਗਗਸ ਪੰਨਾ ੧੧੩੮)”* meaning *“Forsaking their Lord and Master, the blind, ignorant, and self-willed manmukhs dwell on His maid servant, the Maya. They slander those who worship their Lord and Master; therefore they are nothing but like beasts, devoid of any divine guide. || 2 ||”*

It seems that today's Sikh world, guided by its in vogue “Sikh Rehat Maryada” is busy in every step of its way, in **sidelining its real Lord and Master, the “ੴ”**, in favour of their full scale remembrance of a mere **maid servant ਦਾਸੀ**, branded as **a goddess**. It does not matter, whether such a Sikh is trying to approach some higher entity of veneration for **admiration**, or is trying to **make a supplication, submitting a request, or trying to convey** some sort of **thanks**.

No question, that hearing any, above kind of comment regrading the state of any Sikh (let alone majority of the Sikhs) seems pretty strange, unbelievable and impossible. Especially about those kind of proud Sikhs, who boastfully claim to belong to the most modern faith on the globe.

Therefore, given that, can any such remarks be true, about any such Sikhs? Whom, some much craftier crackerjacks have been able to put, on a path to such an oblivion of quagmires; that he/she is not left capable to even realize anymore, the status of the entities, that he or she is busy rubbing their noses in front of. Therefore, in order to analyze the real cause of such an involvement of majority of Sikhs, in the practice of rubbing their noses (i.e. supplicating) at the wrong places; let us have an in depth look at the present day Sikh Code of Conduct; to find, if some misguidance is coming from the Sikh Rehat Maryada itself.

Pretty much majority of the Sikhs know, that for the guidance of spiritual life of a Sikh the **present day “Sikh Rehat Maryada”** mandates the daily reading of the following compositions;

- 1) For Ardas; Vaar Sri Bhagauti Jee Kee.
- 2) Morning prayer: **Japu, Jaapu** and **Ten Swayas**.
- 3) Evening prayer: * Guru Granth Sahib's 9 Shabads (From “so dar” to Saran paray kee rakhho sarmaa”.

- * Kabio baach **Benti Chaupai** Patshahi 10 (“Hamree karo haath de rachha” to “Dushat dokhe tay lehu bachaa-ee”).
 - * **Swayaa**: (Paa in gahay jab te tumray . . .), and **Dohraa** (Sagal duar ko Chhad kay . . .)
 - * **Anand Sahib**: First five, and the last Paurhees.
 - * Mundavanee, and * Slok M: 5 “Teraa keetaa Jato nahee).
- 4) At night: **Sohilaa**.

Problem; in the present day “Sikh Rehat Maryada”:

Just by having a casual look on the above mentioned requirement of the daily reading of compositions; one finds that in it (for some unknown reasons) are included the following compositions that are **not a part of Sri Guru Granth Sahib**; and hence are an **open and direct violation of the Guru Gobind Singh Sahib’s order of “ਗੁਰੂ ਮਾਨਿਓ ਗੰਥ”**.

- 1) Ardas; * Vaar **Sri Bhagauti** Jee Kee.
- 2) In the morning: * **Jaapu** and Ten **Swayas**.
- 3) Evening: * Kabio baach Benti **Chaupai** Patshahi 10 (“Hamree karo haath de rachha” to “Dushat dokhe tay lehu bachaa-ee”).
 * **Swayaa**: (Paa in gahay jab te tumray . . .), and
 * **Dohraa** (Sagal duar ko Chhad kay . . .)

Even though, by giving them a title of “Patshahi 10” quite a successful (and abnoxious?) attempt has been made to connect all the above compositions with the sacred name of the Tenth Divine Master, Guru Gobind Singh Sahib. Yet, based upon the research, and analysis of their internal and surrounding information, the following doubts/objections of many Sikhs, regarding their authenticity still persist with full intensity.

1) That, in any of those compositions, wherein, the interjection of the titles like ‘**ੴ ਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ**’ ਅਤੇ ‘**ਪਾਤਸ਼ਾਹੀ ੧੦**’; do not match with the internal subject matter of the compositions; it can not be a writing of Guru Gobind Singh Sahib; but instead are the creations of some very crafty enemy of the Sikhs. Who, in order to fool the very clear hearted and unsuspecting Sikhs have interjected these titles later.

2) The real objective of such conspiracies is to detach the Sikhs from the Guru Nanak Sahib’s message of “**ੴ**”, and instead to attach them to some “**demi gods or goddesses**”. And in the process, turn them into slaves of some cunning Pujarees and big-bellied Sadhs. So that with such a successful venture the Sikhs could be thrown back into the same well of ignorance; wherefrom the Sikh Guru Sahib pulled them out of.

3) The fact of the matter is that the crafty architects of the above kind of game plays were/are absolutely familiar with the psychological makeup of the Sikhs. Therefore, they very well knew the long term effects of their very well thought off plan to fool the Sikhs. They very

well knew, that once the Sikhs, psychologically happen to fall into their trap (which, the Sikhs have already fallen), then the Sikhs are never going to admit their folly, that somehow, some very crafty enemy having outsmarted them; have succeeded in making a mega-fool out of them. Thus, neither the Sikhs will ever admit this reality of having fallen into the enemy trap; consequently, nor they, ever will be able to free themselves from the trap.

Therefore, in view of the above doubts, let us analyze each of the non-SGGS Maryada compositions, one by one; to see, if there is any truth in the above kind of suspicions/doubts about the non-SGGS writings.

1) Present day **Sikh Ardas**: “Vaar Sri Bhagauti Jee Kee”;

Question: Is it authored by, . . . **Guru Gobind Singh Sahib**?

Title of the Vaar of the Sikh Ardaas;

a) **Present**: . . as per the **present** (so-called) Sri Dasam Granth;
(wherefrom the present Ardaas has been copied.)

ੴ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਜੀ ਕੀ ਫਤਹ ॥ ਸ੍ਰੀ ਭਗੌਤੀ ਜੀ ਸਹਾਇ ॥

ਵਾਰ ਸ੍ਰੀ ਭਗੌਤੀ ਜੀ ਕੀ ਪਾਤਸ਼ਾਹੀ ੧੦ ॥ ਪ੍ਰਿਥਮ ਭਗੌਤੀ ਸਿਮਰਿ ਕੈ . . .

. . . (ਕਥਿਤ-ਦਰਗ, ਪਨਾ ੧੧੯)

b) **Past**: . . as per the **old** (so-called) Sri Dasam Granth

ਵਾਰ ਦੁਰਗਾ ਕੀ ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ।

ਅਬ ਵਾਰ ਦੁਰਗਾ ਕੀ ਲਿਖਿਯਤੇ । ਪਾਤਸ਼ਾਹੀ ੧੦ । ਪਉੜੀ । ਪ੍ਰਿਥਮ ਭਗਉਤੀ ਸਿਮਰਿ ਕੈ

(Ref: . . . ਇੰਟਰਨੈਟ ਤੇ ਦੇਖਣ ਲਈ ਹੇਠਲੀ text ਨੂੰ ਕੋਪੀ ਕਰਕੇ web browser ਵਿਚ paste ਕਰਕੇ ਤੇ enter ਕਰੋ ਜੀ)

<https://www.giankharag.com/dasam? After Chandi Charitr-2 Vaar Durga Kee page=158>

Ending of the Vaar of Sikh Ardaas;

c) **Present**: . . as per the **present** (so-called) Sri Dasam Granth
ਦੁਰਗਾ ਪਾਠ ਬਣਾਇਆ ਸਭੇ ਪਉੜੀਆ। ਫੇਰਿ ਨ ਜੂਨੀ ਆਇਆ ਜਿਨਿ ਇਹਿ ਗਾਇਆ।ਪਪ।

d) **Past**: . . as per the **old** (so-called) Sri Dasam Granth

ਦੁਰਗਾ ਪਾਠ ਬਣਾਇਆ ਸਭੇ ਪਉੜੀਆ। ਫੇਰਿ ਨ ਜੂਨੀ ਆਇਆ ਜਿਨਿ ਇਹਿ ਗਾਇਆ।ਪਪ।

ਇਤਿ ਸ੍ਰੀ ਦੁਰਗਾ ਕੀ ਵਾਰ ਸਮਾਪਤੰ ਸਤੁ ਸੁਭਮ ਸਤੁ ।

(* Note: This old Granth is that granth; about which Dr. Rattan Singh Jaggi has mentioned in his Translation Research project.)

Question 1: . . . Why is there so much difference between the “Title and Ending” statements of the Present day (so-called improved) version of the SC-Dasam Granth and its older version?

Are they not the result of a ploy? As per which, . . . a) the presence of goddess Durga's name (in the Title of the older Granth) is hidden by replacing the name of goddess of veneration from **"Durga" to 'Bhagauti' in the present Granth**, and . . . b) the Sikhs are very successfully/deceptively **made to believe**, that now the **"Bhagauti"** they are addressing their Ardaas to; is infact, the Guru Granth Sahib revealed 'ੴ'; and **not** some goddess named **"Durga"**. . . . The deception, that is a complete lie; in the light of the repeated presence of the word "Durga" in this "Durga Kee Vaar", even after having been renamed as "Vaar Sri Bhagauti Jee Kee".

Didn't any Sikh scholars or empty noise-producing leaders ever catch the above deception? As a result of which, the entire Sikh world, in the modern times, seems to has been left to become incapable of seeing, understanding, or thinking; even to judge or question, if he/she is offering his/her Ardaas to the Guru Nanak Sahib's revealed Supreme Lord and Master, **The ONE 'ੴ' ? Or to some frauduently imposed, maid servant ਦਾਸੀ named Durga ? . . . ਠਾਕੁਰੁ ਛੋਡਿ ਦਾਸੀ ਕਉ ਸਿਮਰਹਿ ਮਨਮਖੁ ਅੰਧ ਅਗਿਆਨਾ ॥ ਹਰਿ ਕੀ ਭਗਤਿ ਕਰਹਿ ਤਿਨ ਨਿੰਦਹਿ ਨਿਗੁਰੇ ਪਸੁ ਸਮਾਨਾ ॥੨॥ . . . (ਸਗਗਸ: ਪੰਨਾ ੧੧੩੮)**

Is it at all possible? That Guru Nanak Sahib's Tenth successor, **Guru Gobind Singh Sahib** could commit any mistake of authoring some sort of writing; that **advises** the Sikhs to **go and pray to some ਦਾਸੀ named "Durga aka Bhagauti"?** . . . **Answer; Never!**

Real Sikh Ardaas:

It also is a very interesting phenomenon, that many times one cannot see something that in fact is very conspicuously lying in the open. Absolutely similar, is the position of the real Sikh Ardaas. Which, having been pushed into the proverbial "Khuday line ਖੁੱਡੇ ਲਾਈਨ", is still sitting in the corner to be found out. Furthermore, despite all the efforts of the enemies, it hasn't gone anywhere yet, and is still present; and that Ardas is;

"ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪਰਸਾਦਿ ॥ ਗਉੜੀ ਸੁਖਮਨੀ ਮ: ਪ ॥ . . . ਤੂ ਠਾਕੁਰੁ ਤੁਮ ਪਹਿ ਅਰਦਾਸਿ ॥ ਜੀਉ ਪਿੰਡੁ ਸਭੁ ਤੇਰੀ ਰਾਸਿ ॥ ਤੁਮ ਮਾਤ ਪਿਤਾ ਹਮ ਬਾਰਿਕ ਤੇਰੇ ॥ ਤੁਮਰੀ ਕਿਰਪਾ ਮਹਿ ਸਖੂ ਘਨੇਰੇ ॥ ਕੋਇ ਨ ਜਾਨੈ ਤੁਮਰਾ ਅੰਤੁ ॥ ਉਚੇ ਤੇ ਉਚਾ ਭਗਵੰਤ ॥ ਸਗਲ ਸਮਗਰੀ ਤੁਮਰੈ ਸ੍ਰੀਤਰ੍ਧਾਰੀ ॥ ਤੁਮ ਤੇ ਹੋਇ ਸੁ ਆਗਿਆਕਾਰੀ ॥ ਤੁਮਰੀ ਗਤਿ ਮਿਤਿ ਤੁਮ ਹੀ ਜਾਨੀ ॥ ਨਾਨਕ ਦਾਸ ਸਦਾ ਕੁਰਬਾਨੀ ॥੮॥੪॥" . . . (ਸਗਗਸ ਪੰਨਾ ੨੬੮)

ਦਸੋ ਪਾਤਸ਼ਾਹ; . . . ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਸਾਹਿਬ, ਗੁਰੂ ਅੰਗਦ ਸਾਹਿਬ, ਗੁਰੂ ਅਮਰਦਾਸ ਸਾਹਿਬ, ਗੁਰੂ ਰਾਮਦਾਸ ਸਾਹਿਬ, ਗੁਰੂ ਅਰਜਨ ਸਾਹਿਬ, ਗੁਰੂ ਹਰਗੋਬਿੰਦ ਸਾਹਿਬ, ਗੁਰੂ ਹਰਿਰਾਏ ਸਾਹਿਬ, ਗੁਰੂ ਹਰਕਿਸ਼ਨ ਸਾਹਿਬ, ਗੁਰੂ ਤੇਗ ਬਹਾਦੁਰ ਸਾਹਿਬ, ਅਤੇ ਗੁਰੂ ਗੋਬਿੰਦ ਸਿੰਘ ਸਾਹਿਬ ਜੀਓ । . . . ਸਭ ਥਾਈ ਹੋਣਾ ਜੀ ਸਹਾਇ ।

ਦਸਾਂ ਪਾਤਸ਼ਾਹੀਆਂ ਦੀ ਜੋਤ ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਦੇ ਪਾਠ ਦੀਦਾਰ ਦਾ ਧਿਆਨ ਧਰ ਕੇ ਬੋਲੋ ਜੀ,
ਵਾਹਿਗੁਰੂ . . . ਪੰਜਾਂ ਪਿਆਰਿਆਂ . . . ਆਦਿਕ । ਜਿਸ ਤਰਾਂ ਹੈ ।

2) Kabio baach Bantee : **Chaupai** ;

Question: Is it authored by, . . . **Guru Gobind Singh Sahib?**

Title of: . . . Kabio baach Bantee; Chaupai;

a) Present: . . . As per; SGPC and many Sikh Jathebandlees' Gutkaas.

ੴ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਜੀ ਕੀ ਫਤਹ ॥ ਪਾ: ੧੦ ॥ ਕਬਯੋ ਬਾਚ ਬੇਨਤੀ ॥ ਚੋਪਈ ॥

ਹਮਰੀ ਕਰੋ ਹਾਥ ਦੈ ਰੱਛਾ ॥ ਪੂਰਨ ਹੋਇ ਚਿਤ ਕੀ ਇਛਾ ॥ ਤਵ ਚਰਨਨ ਮਨ ਰਹੈ ਹਮਾਰਾ ॥ ਅਪਨਾ ਜਾਨ ਕਰੋ
ਪ੍ਰਤਿਪਾਰਾ ॥੧॥ ਹਮਰੇ ਦੁਸ਼ਟ . . .

b) As per (So called) Sri Dasam Granth: . . . (SC-DG: Pg 1386)

ਪੰਨਯ ਪੰਨਯ ਲੋਗਨ ਕੇ ਰਾਜਾ ॥ ਦੁਸ਼ਟਨ ਦਾਹ ਗਰੀਬ ਨਿਵਾਜਾ ॥ ਅਖਲ ਭਵਨ ਕੇ ਸਿਰਜਨਹਾਰੇ ॥ ਦਾਸ ਜਾਨਿ
ਮੁਹਿ ਲੇਹੁ ਉਬਾਰੇ ॥ ੩੭੬ ॥ **ਕਬਯੋ ਬਾਚ ਬੇਨਤੀ ॥ ਚੋਪਈ ॥** ਹਮਰੀ ਕਰੋ ਹਾਥ ਦੈ ਰੱਛਾ ॥ ਪੂਰਨ ਹੋਇ ਚਿਤ ਕੀ
ਇਛਾ ॥ ਤਵ ਚਰਨਨ ਮਨ ਰਹੈ ਹਮਾਰਾ ॥ ਅਪਨਾ ਜਾਨ ਕਰੋ ਪ੍ਰਤਿਪਾਰਾ ॥ ੩੭੭ ॥ ਹਮਰੇ ਦੁਸ਼ਟ . . .

Please note that;

- 1) As per the (So Called-DG) **there is no** 'ੴ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਜੀ ਕੀ ਫਤਹ ॥ ਪਾ: ੧੦ ॥' **before** 'ਕਬਯੋ ਬਾਚ ਬੇਨਤੀ ॥ ਚੋਪਈ ॥'.
- 2) The numbers of the Pauries are intentionally changed to give an impression that the "Kabio Baach Benti, Chaupai" is an independent composition. Whereas the fact of the matter is that **'it is not'**; and instead it is an **integral part of last Charittar# 404**, of Charittar Pakhyan.

Therefore Question# 1: . . . **Wherefrom** have the above words of 'ੴ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਜੀ ਕੀ ਫਤਹ ॥ ਪਾ: ੧੦ ॥' **come from** into the Gutkaas and other literature of SGPC and some Sikh Jathebandlees? Especially when, in the SC-Dasam Granth these words are not even, anywhere near the vicinity of this particular Chaupai, let alone being a part of it.

However yes, some **579 pages earlier** on page 809, some similar sounding words of . . . 'ੴ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਜੀ ਕੀ ਫਤਹ ॥ ਸ੍ਰੀ ਭਗਉਤੀ ਜੀ ਸਹਾਇ ॥ ਅਬ ਪਖਯਾਨ ਚਰਿਤ੍ ਲਿਖਯਤੇ ॥ ਪਾਤਸ਼ਾਹੀ ੧੦ ॥' . . . are, definitely there. But, if someone taking a support from these (pretty much 100 miles away) words, decides to consider it to be appropriate to interject the words "ੴ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਜੀ ਕੀ ਫਤਹ ॥ ਪਾ: ੧੦ ॥" before "ਕਬਯੋ ਬਾਚ ਬੇਨਤੀ ॥ ਚੋਪਈ ॥" (as done by the SGPC and many Sikh Jathebandlees); then he/she will have to accept the entire Charitar Pakhyan as appropriate. Which is, **full of insults; directed at women, as well Guru Sahib**; delivered in a very sophisticated, deceptive and crafty ways, without naming anybody. According to which, as an example;

The picture of its authors **Kavi Ram** (ਦੋਹਰਾ ॥ ਕਥਾ ਸਤਾਵੀ **ਰਾਮ ਕਬਿ** ਉਚਰੀ ਹਿਤ ਚਿਤ ਲਾਇ ॥ ਚਰਿਤ੍ਰ ੧੮, ੮੩੫) and **Kavi Syam's** (ਇਹ ਬਿਧਿ ਛਲਿ ਪਿਰ ਮਾਤ ਕਹ ਗਈ ਮਿਤ੍ਰ ਕੇ ਸੰਗ । **ਕਬਿ ਸਯਾਮ** ਪੂਰਨ ਭਯੋ ਤਬ ਹੀ ਕਥਾ ਪ੍ਰਸੰਗ ।੧੦।੧॥ ਚਰਿਤ੍ਰ ੪੦੦, ਪਨਾ ੧੩੫੫) . . . (a) object of veneration, (b) Guru Sahib's and women folk's insults, and (c) the names of its authors; is something as described below;

a) (ਇਸ਼ਟ) The object of Kavi's Ram and Syam's veneration: . . .
 “ਸਵਯਾ॥ (ਹੇ ਦੁਰਗਾ/ਕਾਲੀ) ਮੁੰਡ ਕੀ ਮਾਲ ਦਿਸਾਨ ਕੇ ਅੰਬਰ ਬਾਮ ਕਰਯੋ ਗਲ ਮੈ ਅਸ ਭਾਰੀ ॥ ਲੋਚਨ ਲਾਲ ਕਰਾਲ ਦਿਪੈ ਕੋਊ ਬਿਰਾਜਤ ਹੈ ਅਨਿਯਾਰੋ ॥ ਛੂਟੇ ਹੈ ਬਾਲ ਮਹਾ ਬਿਕਰਾਲ ਬਿਸਾਲ ਲਸੈ ਰਦ ਪੰਤਿ ਉਜਿਯਾਰੋ ॥ ਛਾਡਤ ਜਵਾਲ ਲਏ ਕਰ ਬਯਾਲ ਸੁ ਕਾਲ ਸਦਾ ਪ੍ਰਤਿਪਾਲ ਤਿਹਾਰੋ ॥੧੭॥” (So Called-DG Pg: 810)

b) Intent to Insult Guru Sahib and women: . . . As per Pakhyian Charitars (16-Pg 829, 18-Pg 835, 21-Pg 838, 22-Pg 883, and 23-Pg 883) is the story of a Rai, an inhabitant of Anandpur, located on the bank of river Satluj.

Firstly, as per **Charittar 16-Pg 829**, he is the **Rai** (Note: Please **don't fail to notice**, that **all the pointers** of the **crafty writer** are towards **Guru Gobind Rai**, without any mention of the word **Gobind**), who, as per the story of this **Charittar 16**, develops a secret plan with a prostitute named **Chhajia**; and then, on her invitation, goes to her place after midnight, on the pretence to learn some Mantar (a magical trick) from her. Then acting on Chhajia's directions, he orders all his accompanying servants to leave him alone at her place. Following which, he orders, some alcohol etc. to enjoy Chhajia's company. Then, as a result of such an enjoyment when it comes to the moment of having sex, he makes some flimsy excuses to avoid it. Due to which, Chhajia becomes frustrated and angry and starts shouting “ਚੋਰ ਚੋਰ i.e. thief, thief”. In response, a crowd of people, end up gathering at the scene to help Chhajia. Wherefrom; **Rai**, manages to trick the crowd, to escape somehow, and runs away from the place evading the expected beating. Then, hiding hither and thither reaches his home. Where, he temporarily repents upon his mistake, and takes an oath to not to repeat it again. Furthermore, he does not reveal any secret of this episode to anybody.

Then as per **Charittar 22-Pg 883**, the same **Rai** (the leader of the **Sikhs**, an inhabitant of **Anandpur**, located on the bank of **Satluj**, in the subdivision of **Kahloor**) goes to another woman named **Noop Kuar's house** (just like going to prostitute Chhajia's place) at her invitation, after midnight, in a different disguise of a begger reciting “**Bhagauti, Bhagauti**”. And on reaching there, **Rai enters** into the house **very forcefully**, goes directly into the **bedroom**, wherein, removing his begger's disguise, he dresses up in his royal clothes. And the **drinking** cycle starts. Then just like Chhajia episode, when, it comes to the sex part of the game, then once again he starts making some flimsy excuses, and expressing his helplessness, starts delivering a sort of lecture, stating (***) **ਸੁਧਿ ਜਬ ਤੇ ਹਮ ਧਰੀ ਬਚਨ ਗੁਰੁ ਦਏ ਹਮਾਰੇ ॥ ਪੂਤ**

ਇਹੋ ਪ੍ਰਨ ਤੋਹਿ ਪ੍ਰਨ ਜਬ ਲਗ ਘਾਟ ਥਾਰੇ ॥ ਨਿਜ ਨਾਰੀ ਕੇ ਸਾਥ ਨੇਹੁ ਤੁਮ ਨਿੱਤ ਬਢੈਯਹੁ ॥ ਪਰ ਨਾਰੀ ਕੀ ਸੇਜ ਭੂਲਿ ਸੁਪਨੇ ਹੂੰ ਨ ਜੈਯਹੁ ॥੫੧॥ . . .***). Hearing which, Noop Kuar gets bored, and belittling Rai, tells him that “if you are not capable of having sex with me, then **pass under my leg** (a very humiliating posturing in the Punjabi culture that demeans one’s manhood.)” In reply to which Rai says that, “only that man passes under some women’s leg, who, does not know, as to how to **bang a women all night**.”

Thus hearing this meaningless response, just like the Chhajia episode, Noop Kuar also gets angry, and starts shouting “ਚੋਰ, ਚੋਰ i.e. **thief, thief**”. Hearing which, a crowd of people gathers at the scene (wherein as per this Charittar, there are **many Sikhs in the crowd, as well**.) Who, in the darkness of night, happen to get hold of Noop Kuar’s brother by mistake, and pulling his beard and removing his turban give him a **sizeable shoebeating**. Which, in reality was the beating that was going to happen to Rai. Thus, taking the advantage of the confusion of the situation Rai manages to escape, leaving his **shoes and a silky shawl** (ਪਾਣੀ ਤੇ ਪਾਮਰੀ) behind, and becomes successful in running away from the scene; and reaches his abode safely. But like the ending of the Chhajia episode, he does not tell anybody anything about this either.

*** (Special note: . . . Please don’t fail to notice, that there are **quite a few amongst Sikhs**, who do fall, as well as are falling as dumb preys to some direct hits from Ram and Syam’s arrows of deceptions, and turn into **a band of morons**. Who, in turn, having lost all of their common sense, or any power to research or think of their own; unknowingly end up becoming **Ram and Syam’s mouthpieces**.

For example, having completely fallen for the **bait** of the beauty of Ram and Syam’s interjected lines (*** ਸੁਹਿ ਜਬ ਤੇ ਹਮ ਧਰੀ ਬਚਨ ਗੁਰ ਦਏ ਹਮਾਰੇ ॥ ਪੂਤ ਇਹੋ ਪ੍ਰਨ ਤੋਹਿ ਪ੍ਰਨ ਜਬ ਲਗ ਘਾਟ ਥਾਰੇ ॥ ਨਿਜ ਨਾਰੀ ਕੇ ਸਾਥ ਨੇਹੁ ਤੁਮ ਨਿੱਤ ਬਢੈਯਹੁ ॥ ਪਰ ਨਾਰੀ ਕੀ ਸੇਜ ਭੂਲਿ ਸੁਪਨੇ ਹੂੰ ਨ ਜੈਯਹੁ ॥੫੧॥***), quite a few Sikhs, misled by the duo; foolishly, quote these lines; as the words of the Tenth Guru Sahib, . . . a) to jazz up their write-ups, **lectures** or **keertans**; . . . and b) to sing them (as an advice from Guru Gobind Singh Sahib) in the **Sikh weddings** (ਅਨੰਦ ਕਾਰਜ), by adding lots of details, and tons of salt and pepper (ਲੂਣ ਮਸਾਲਾ). Never realizing that in their context (as per Charitars 16,21,22 &23), these are the words of a **fictitious** man named **Rai** (not Gobind Rai, as deceptively, most of the morons have been made to believe, but); who, as a product of **Ram and Syam’s fertile/crafty imagination**; is a chronic womanizer, an intoxicant user, severe shoebeating escaper, a habitual liar, a deceiver, a deceptive accuser, a pimp, a black money giver and what not.) ***

Then, as per **Charittar 23-Pg 883**, very early next morning, Rai on his side, gathers and presides over his congregational Diwan; wherein, he **blantly lying to his Sikhs**, declares that “yesterday, somebody has stolen my **shoes and shawl**; therefore, whosoever will catch and bring the thief to me, will be rewarded with a seat in the heaven”.

On the other side, waking up early in the morning, Noop Kuar hangs the pair of **shoes and the shawl** belonging to the last night's thief, in front of her house; and tells everyone that these are the shoes and shawl of the last night's thief, that he has left behind when escaping and running away from the shoebeating crowd.

Thus hearing Rai's order, and having knowledge of Noop Kuar's announcement, the **Sikhs** rush to Noop Kuar's house; and getting a hold of her, brings her to the congregational Diwan along with the shoes and the shawl. Wherein, being extremely fear-stricken with the officiating presence of Rai, and his bands of Sikhs, Noop Kuar's heart keeps thumping; and she is not able to, even speak. Thus in this fear-dominated atmosphere of the congregation, then the **Rai, lying publicly once again, charges scared Noop Kuar with the crime of theft of his 'shoes and shawl'**; and questions her, asking, "why have you stolen my shoes and shawl?" About which the fear stricken Noop Kuar stayed mum, being unable to reply anything. Seeing this, **Rai orders his Sikhs** to not to say anything to her; because, it will be him (i.e.Rai), who will be have a private meeting with her.

Then, in that private meeting; . . . a) **Rai opoligizes** to Noop Kuar and begs for her pardon, . . . b) he **promises** to get her brother (who, in place of Rai, got the severe shoebeating the previous night) freed from jail, and to **supply him a variety of women for pleasure**, . . . and c) to **shut Noop Kuar's mouth, agrees to pay her Rs 20,000 every six month**; which, in today's situation is equivalent to **millions of (not Rupees) but Dollars**.

C) Names of the authors of "Charittar Pakhyan": . . . that has been provided by its authors themselves are as follows: . . . one of its author's named **Kavi Ram**; writes; . . . (ਚੋਹਰਾ ॥ ਕਥਾ ਸਤ੍ਵੀ ਰਾਮ ਕਬਿ ਉਚਰੀ ਹਿਤ ਚਿਤ ਲਾਇ ॥ ਚਰਿਤ੍ ੧੮, ੮੩੫); while, the other author named **Kavi Syam** writes; . . . (ਇਹ ਬਿਧਿ ਛਲਿ ਪਿਰ ਮਾਤ ਕਹ ਗਈ ਮਿਤ੍ ਕੇ ਸੰਗ । ਕਬਿ ਸਯਾਮ ਪੂਰਨ ਭਯੋ ਤਬ ਹੀ ਕਥਾ ਪ੍ਰਸੰਗ । ੧੦।੧॥ ਚਰਿਤ੍ ੪੦੦, ਪਨਾ ੧੩੫੫). Which means that the **authors of "Charittar Pakhyan" are Kavi Ram, and Kavi Syam; and not Guru Gobind Singh Sahib** as some would like the Sikhs to believe. Let none of the Sikhs get duped by this deception; because Guru Gobind Singh Sahib's authorship singnatures as **"Nanak or Gobind" do not appear anywhere, even once, in the entire SC-Dasam Granth**. Whereas, the names of Ram, and Syam apear quite frequently.

d) **"Kabio Baach Benti ॥ Chaupai ॥** Hamri karo haatth de rachha . . . " that is an **integral part of Charittar Pakhyan's Charittar 404**; its **authors** are also **Kavi Ram** and **Kavi Syam** like rest of the Charittars; and, **not Guru Gobind Singh Sahib**.

Therefore, knowing all this, if any Sikh happens to fall for the deception of the words **"ੴ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਜੀ ਕੀ ਫਤਹ ॥ ਪਾ: ੧੦ ॥"** interjected before

the Chaupai; and ends up believing the “ਕਬਯੋ ਬਾਚ ਬੇਨਤੀ ॥ ਚੋਪਈ ॥” to be the writing of Guru Gobind Singh Sahib. Then will it be an out of place to question his/her intelligence?

(Note 1: In this writeup you have read a short version of the Charittars. Its a bit more expanded version is attached herewith at the end of the writing.

(Note 2: The numbering of the Pauries in the present version of “Chaupai” is changed. Therefore the questions is; why, and for sake of what kind of deception? Furthermore, if “Chaupai” is the writing of the Guru, then does anyone amongst us have the authority to change anything in it? Plain answer is; . . . NO.

3) **Swayaa** (Pyan gehay jab te tumray) and **Dohraa** (Sagal duar kao) ;

Question: Is it authored by, . . . **Guru Gobind Singh Sahib?**

There is no doubt; that in the Sikh world, when ever any Sikh having closed his/her eyes, reads the words “**Gobind** Daas tuhaar” in the last line of the Dohraa (sagal duaar ko chhad kay . . .). Then in his/her heart of hearts he/she gets completely convinced that the entire Chaupai, Swayaa, and Dohraa are authored by none other than Guru Gobind Singh Sahib. . . . And, that is where lies the total mastery of this **stroke of deception**.

Information about the “Swayaa” and the “Dohraa”: . . . This particular ‘Swayaa and Dohraa’ are written as an integral part of the So-called-Dasam Granth’s section titled “**Chaubees-Avtaar**”; sub-section “20th Avtaar, the **Ram Avtaar**”, and in it’s last section, the “**Sri Ramayan**” Kathaa.

a) Ending of “Ram Avataar”: . . . ਜਾਨਕੀ ਬਿਯੋਗ ॥ ੮੫੦ ॥

ਇਤਿ ਸ੍ਰੀ ਬਚਿਤ੍ਰ ਨਾਟਕ ਰਾਮਵਤਾਰੇ ਸੀਤਾ ਕੇ ਹੇਤ ਮ੍ਰਿਤੁ ਲੋਕ ਸੇ ਗਏ ਧਿਆਇ ਸਮਾਪਤਮ ॥ (ਕਬਿਤ-ਦਗ; ਪਨਾ ੨੫੩).

A glimpse of the **Titles** and the **Endings of Swayaa** (Pyan gehay jab te tumray) **and Dohraa** (Sagal duar kao chhaad kay):

b) Pauri 862 : Object of Sawyaa’s veneration (ਇਸ਼ਟ) : . . .

ਸਾਧ ਅਸਾਧ ਜਾਨੋ ਨਹੀ ਬਾਦ ਸੁਬਾਦ ਬਿਬਾਧ ॥ ਗ੍ਰੰਥ ਸਕਲ ਪੂਰਣ ਕੀਯੋ **ਭਗਵਤ ਕ੍ਰਿਪਾ** ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥੮੬੨॥

(Meaning: . . . that we, the Kabees **Syam** and **Ram** have completed this Granth containing **Ramayan**; with the grace of our object of veneration, **Bhagwat**, the goddess **Durga** .),

c) ਪਉੜੀਆਂ 863, 864:

ਸਵੈਯਾ । ਪਾਇ ਗਹੇ ਜਬ ਤੇ ਤੁਮਰੇ . . . ਮੈ ਨ ਕਹਿਯੋ ਸਭ ਤੁਹਿ ਬਖਾਨਿਯੋ ॥੮੬੩॥ **ਦੋਹਰਾ** ॥ ਸਗਲ ਦੁਆਰ ਕਉ ਛਾਡਿ ਕੈ ਗਹਯੋ ਤੁਹਾਰੋ ਦੁਆਰ ॥ ਬਾਹਿ ਗਹੇ ਕੀ ਲਾਜ ਅਸ ਗੋਬਿੰਦ ਦਾਸ ਤੁਹਾਰ ॥੮੬੪॥

ਇਤਿ ਸ੍ਰੀ ਰਾਮਾਇਣ ਸਮਾਪਤਮ ਸਤੁ ਸੁਭਮ ਸਤੁ॥. . . (Ref: ਕਬਿਤ ਦਗ: Pg. 254)

Please note: . . . 1) That, this very popular **Swayaa** and **Dohraa**, as the last Paures 862, 863 and 864 of “**Sri Ramayan-ਸ੍ਰੀ ਰਾਮਾਇਣ**” are an integral part of “Sri Ramayan”. That is revealed with the grace of goddess **Durga**.

2) Therefore, in its Pauri 864, as per its Pauri 863; the word “ਗੋਬਿੰਦ-**Gobind**” means “**O Durga, the protector of the universe**”; and the words “ਦਾਸ ਤੁਹਾਰ-**Daas tuhaar**” mean “**your servants; Kavi Ram and Kavi Syam**”; . . . and under no circumstances it can turn out to mean, “I, Gobind Singh, your servant, O the Almighty.”

3) Neither this “Swayaa”, nor “Dohraa” are an integral part of the “**Kabio baach Benti chaupai**”; and nor any one of them, or the Chaupai (that is devoid of the word “Gobind or Nanak”) is a writing of Guru Gobind Singh Sahib. Given that situation, then, what is the trick or deception through which every Sikh has been fooled to believe that all of them (Chaupai, Swayaa, and Dohraa) are the writings of the Guru? . . . Very simple; taking full advantage of the presence of the word “**Gobind**” in the Dohraa, it has very masterfully, been integrated with the other two (Chaupai and Swayaa: **never minding about the truth, that the word “Gobind” on page 254 (SC-DG) is 1132 pages away from the Chaupai**), and in the process, everyone had been tricked to believe that all the three (Chaupai, Swayaa, and Dohraa) are the writings of “**Gobind**”. . . Of course, by now, nobody is going to remember that the word Gobind in the Dohraa means “**Durga**”, and **not** Guru Gobind Singh Sahib.

4) The **last line of the Swayaa** that has been hidden from the Sikh world to fool them, is; “ਇਤਿ ਸ੍ਰੀ ਰਾਮਾਇਣ ਸਮਾਪਤਮ ਸਤੁ ਸੁਭਮ ਸਤੁ॥. i.e. This is where ends the “**Sri Ramayan**” everything is great.” . . . Thus in the light of this line, shouldn’t some one ask the Sikhs that; . . . did Guru Gobind Singh Sahib stayed busy all life, writing **Ramayan**?

Miracle of the word “Gobind”:

No doubt, that the abovementioned hoodwink, performed with the masterstful misuse of the word “**Gobind**”; on its first impression looks and sounds very innocent and simple. However, when one (having deciphered the mastery of its execution) happens to understand the depth of its sophistication; then, one’s head ends up bowing automatically to the architects of this deception. Impressed by which, one may even silently end up conceding in the heart of hearts, saying “**O crackerjacks, we bow to the sophistication of your masterful use of the word “Gobind” to throw the Sikhs into the bamboozlement, that they are in.**”

Therefore to be aware, let us see; as to, which mind-controlling **conversions in the Sikh psyche**, the master manipulators have been able to achieve; through the very harmless looking, deceptive misuse of the miraculous word “**Gobind**”.

- a) Conversion of status (from non-Sikh origin -> Sikh prayer):
- Chaupai of Charittar# 404 -> Daily Sikh prayer of Rehras.
 - Swayya of Ramayan -> Daily Sikh prayer of Rehras.
 - Dohraa of Ramayan -> Daily Sikh prayer of Rehras.
- b) Conversion of authorship (from nobody -> Guru):
- Charitro Pakhyan's Ram and Syam -> Guru Gobind Singh Ji
 - Ramayan's Swayya's Ram and Syam -> Guru Gobind Singh Ji.
 - Ramayan's Dohraa's Ram and Syam -> Guru Gobind Singh Ji.
- c) Conversion of reverence (from 'ਦਾਸੀ' -> 'ਸਾਹਿਬ'):
- Charittar# 404's Durga (Jag Mata) -> 'ੴ' of SGGS.
 - Ramayan's Swayya's Durga -> 'ੴ' of SGGS.
 - Ramanan's Dohraa's Durga (Gobind) -> 'ੴ' of SGGS.
- d) **Demotion of Status (from Guru Sahib -> zero?)**
- Guru Gobind Singh Sahib -> A Durga Bhagat / Devotee; **a ZERO.**
 - * Guru Gobind Singh Sahib -> Author of Charittar# 404; **a ZERO.**
 - * Guru Gobind Singh Sahib -> Author of Charitro Pakhyan; **a ZERO.**
 - * Guru Gobind Singh Sahib -> Author; Ramayan compositions; **a ZERO.**

The crux is: . . . that based upon the internal evidence of the so-called Dasam Granth, the real authors of **Kabio Baach Benti Chaupai, Swayya, and Dohraa** are someones, named Kavi **Ram**, and Kavi **Syam**; . . . and under no circumstances, it is **Guru Gobind Singh Sahib** (as believed by most).

4) **Jaap** ; . . . Is it authored by, **Guru Gobind Singh Sahib**?

On Page1 of the (so-called Dasam Granth), the composition titled "Jaap" starts as . . . "ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥ ਸ੍ਰੀ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਜੀ ਕੀ ਫਤਹ ॥ ਜਾਪੁ ॥ ਸ੍ਰੀ ਮੁਖਵਾਕ ਪਾਤਸ਼ਾਹੀ ੧੦ ॥ ਛਪੈ ਛੰਦ ॥ ਤਵੈ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥ ਚੱਕ੍ਰ ਚਿਹਨ ਅਰੁ . . . " ਆਦਿਕ । Next, the words "**ੴ and ਪਾਤਸ਼ਾਹੀ ੧੦**", in its Title, are also written like any other composition in this Granth.

Furthermore, knowing about the popularity and belovedness of this composition amongst some Sikhs, one feels that there is no need to investigate it any further. However, as per the Punjabi saying, that "ਗਰਮ ਦੁਧ ਦਾ ਜਲਿਆ, ਲੱਸੀ ਨੂੰ ਵੀ ਫੂਕਾਂ ਮਾਰ ਮਾਰ ਪੀਦਾ ਹੈ ।" and, in the light of the very trailblazing mischiefs and deceptions played by Kavi Ram and Kavi Syam in the compositions of "Sikh Ardas, Benti and Maryada" etc. it forces one to question; shouldn't there be an investigation in the case of "Jaap" too?

Thus, it seems in perfect order to see, if in here as well, Kavi Ram and Kavi Syam, have played any unusual tricks. Which, may be similar to their

other acts of fooling the Sikhs, through their deceptive interjections of the words like “ੴ” ਅਤੇ “ਪਾਤਸ਼ਾਹੀ ੧੦” in the titles of their composition groups like “Chaubees Avtar” and “Chritro-Pakhyan” etc.

Also, what we have seen so far, is that the so-called Dasam Granth in fact is an amalgamation of the two granths (Bachittar-Natak and Chritar Pakhyan Granths). Wherein, inspite of the deceitful presence of words like “ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ” and “ਪਾਤਸ਼ਾਹੀ ੧੦” in the titles of their many compositions to divert one’s attention away; their real authors are Kavi **Ram** and Kavi **Syam**. For the simple reason, because, in the SC-Dasam Granth, **Kavi Ram and Kavi Syam’s names**, as authors are mentioned **numerous times**, at numerous places. Where as Guru Sahib’s name as “**Gobind or Nanak**” is not mentioned **even once**, as an author of any of the compositions, **anywhere** in the entire Granth. . . . And, the situation of the composition “**Jaap**” is no different.

As per the general style of the entire SC-Dasam Granth; the words of “ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ॥ ਸ੍ਰੀ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਜੀ ਕੀ ਫਤਹ ॥ ਜਾਪੁ ॥ ਸ੍ਰੀ ਮੁਖਵਾਕ ਪਾਤਸ਼ਾਹੀ ੧੦ ॥” are definitely written in the title of the composition “Jaap”. However in the entire “Jaap”, one **does not find** any Guru Sahib’s name, written as (**Gobind or Nanak**) as its author, **even once**. Therefore to investigate and see, if like many other compositions; could it possible that the authors of this composition “Jaap” are Kavi Ram, and Kavi Syam, too? Let us look at the surrounding compositions for any possible cues, if any.

Just looking around a tiny bit in this Granth, one finds that Kavi Ram and Kavi Syam are very dedicated devotees of (**goddess Kalka/Durga + demi-god** named **Kaal**). And it is in their praise, as their objects of veneration, Kavi Ram and Kavi Syam have written the entire “Bachittar Natak Granth”. Which in turn has been popularized by their supporters amongst the not very alert, but gullible Sikhs, as “**Dasam Ganth**”. Them knowing fully well that the moment, the dupable Sikhs see the word “**Dasam**” in the name of the granth, they will immediately start claiming, and justifying it with full gusto to be the writing of none other than their Tenth master. While both Kavi Ram, Kavi Syam and their supporters will enjoy the (ਤਮਾਸ਼ਾ) show from a distance.

In fact, the internal reality of the situation is; that, Kavi Ram and Kavi Syam are the real authors of this entire SC-Dasam granth; including its compositions, named “ਜਾਪੁ-Jaap” and “ਦੇਬੀ ਜੂ ਕੀ ਉਸਤਤਿ - Devi Joo Kee Ustat”. Kavis Ram and Syam’s inner state of mind, of being very rock-solid and dedicated devotees (ਭਗਤ) of “(**Kalka + Kaal**)” becomes very clear; when, in their compositions named “ਜਾਪੁ -Jaap” and “ਦੇਬੀ ਜੂ ਕੀ ਉਸਤਤਿ - Devi Joo Kee Ustat” we see a very deep and interesting commonalities between the use of

the **same** words (**masculine** gender for **Kaal** in the “**Jaap**” and **feminine** gender for **Kalka** in the “**Debee Joo Kee Ustat**”). For example;

ਨਮੋ ਸਰਬ ਸੋਖੰ, ਨਮੋ ਸਰਬ ਪੋਖੰ || ੨੭||- **||ਜਾਪੁ||**

ਨਮੋ ਪੋਖਣੀ ਸੋਖਣੀ ਸਰਬ ਭਰਣੀ || . . . ||੧੬||- (SC-DG Pg 116 - ਦੇਬੀ ਜੂ ਕੀ ਉਸਤਤ)

ਨਮੋ ਜੋਗ ਜੋਗੇ, ਨਮੋ ਭੋਗ ਭੋਗੇ ||੨੮||- **||ਜਾਪੁ||**

ਨਮੋ ਜੋਗਣੀ ਭੋਗਣੀ ਪਰਮ ਪ੍ਰਗਯਾ || . . ||੨੧|| (SC-DG Pg 117 - ਦੇਬੀ ਜੂ ਕੀ ਉਸਤਤ)

ਨਮੋ ਸਸਤ੍ ਪਾਣੇ, ਨਮੋ ਅਸਤ੍ ਮਾਣੇ . . . || ਪ੨ || - **||ਜਾਪੁ||**

ਤੁਹੀ ਸਸਤ੍ਰਣੀ ਅਸਤ੍ਰਣੀ ਆਪ ਰੂਪਾ ||੪੨੧|| - (SC-DG Pg 309 - ਦੇਬੀ ਜੂ ਕੀ ਉਸਤਤ)

ਅਛੇਦੀ ਅਭੇਦੀ ਅਨਾਮੰ ਆਕਾਮੰ || . . . ||੬੧||- **||ਜਾਪੁ||**

ਆਛੇਦੰ ਅਭੇਦੰ ਅਕਰਮੰ ਸੁ ਧਰਮੰ ||੩੨|| . . . - (SC-DG Pg 118 - ਦੇਬੀ ਜੂ ਕੀ ਉਸਤਤ)

ਨਮੋ ਰਾਜਸੰ ਤਾਮਸੰ ਸ਼ਾਂਤਿ ਰੂਪੇ . . . ||੧੮੬|| - **||ਜਾਪੁ||**

ਤੁਹੀ ਰਾਜਸੀ ਮਾਤਸੀ ਤਾਮਸੀ ਹੈ . . . ||੪੨੮||- (SC-DG Pg 309 - ਦੇਬੀ ਦੇਵੀ ਜੂ ਕੀ ਉਸਤਤ)

ਅਰੂਪ ਹੈ ||ਅਨੂਪ ਹੈ || ਅਜੂ ਹੈ || ਅਭੂ ਹੈ || ੨੯||

ਅਲੇਖ ਹੈ || ਅਭੇਖ ਹੈ || ਅਨਾਮ ਹੈ || ਅਕਾਮ ਹੈ || ੩੦ || - **||ਜਾਪੁ||**

ਪ੍ਰਭੀ ਪੂਰਣੀ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮੀ ਅਜੇਯੰ || ਅਰੂਪੰ ਅਨੂਪੰ ਅਨਾਮੰ ਅਨਾਮੰ ||

ਅਭੀਤੰ ਅਜੀਤੰ ਮਹਾਂ ਧਰਮ ਧਾਮੰ ||੩੨|| . . . - (SC-DG Pg11 - ਦੇਬੀ ਜੂ ਕੀ ਉਸਤਤ)

ਏਕ ਮੂਰਤਿ ਅਨੇਕ ਦਰਸਨ ਕੀਨ ਰੂਪ ਅਨੇਕ || ੮੧ || - **|| ਜਾਪੁ ||**

ਜਿਹ ਏਕ ਰੂਪ ਕਿੰਨੇ ਅਨੇਕ || ਅੰਤਹਿ ਸਮੇਯ ਫੁਨ ਭਏ ਏਕ || ੮੭ || - (SC-DG - ਰੁਦ੍ਰ ਅਵਤਾਰ)

ਤਾਤ ਮਾਤ ਨ ਜਾਤ ਜਾਕਰ ਜਨਮ ਮਰਨ ਬਿਹੀਨ || ੮੨ || - **|| ਜਾਪੁ ||**

ਜਿਹ ਨਾਹਿ ਪਿਤਾ ਭਿਤ੍ਰ ਤਾਤ ਮਾਤ || ੮੭ || - (SC-DG - ਰੁਦ੍ਰ ਅਵਤਾਰ)

ਅੰਗ ਰਾਗ ਨ ਰੰਗ ਜਾਕਹ || ਜਾਤਿ ਪਾਤਿ ਨ ਨਾਮ || ੮੪ || - **|| ਜਾਪੁ ||**

ਜਾਨੀ ਨ ਜਾਤ ਜਿਹ ਰੰਗ ਰੂਪ || ੮੮ || - (SC-DG - ਰੁਦ੍ਰ ਅਵਤਾਰ)

ਗੁਨ ਗਾਨ ਉਦਾਰ || ਮਹਿਮਾ ਅਪਾਰ || ੮੭ || - **|| ਜਾਪੁ ||**

ਆਭਾ ਅਨੰਤ ਮਹਿਮਾ ਅਪਾਰ || ੮੯ || - (SC-DG - ਰੁਦ੍ਰ ਅਵਤਾਰ)

ਸ਼ਾਹਾਨ ਸ਼ਾਹ || ੮੮ || - **|| ਜਾਪੁ ||**

ਰਾਜਾਨ ਰਾਜ || ਭਾਨਾਨ ਭਾਨ || ੮੯ || - **|| ਜਾਪੁ ||**

ਸ਼ਾਹਾਨ ਸ਼ਾਹਿ ਭੁਪਾਨ ਭੂਪ || ੯੮ || - (SC-DG - ਰੁਦ੍ਰ ਅਵਤਾਰ)

ਦੇਵਾਨ ਦੇਵ || ਉਪਮਾ ਮਹਾਨ || ੮੯ || - **|| ਜਾਪੁ ||**

ਦੇਵਾਨ ਦੇਵ ਮਹਿਮਾ ਅਨੂਪ || ੯੯ || - (SC-DG - ਰੁਦ੍ਰ ਅਵਤਾਰ)

ਆਜਾਨ ਬਾਹੁ || ਸ਼ਾਹਾਨ ਸ਼ਾਹੁ || ੮੯ || - **|| ਜਾਪੁ ||**

ਆਜਾਨ ਬਾਹੁ ਅਨਭਉ ਅਜੀਤ || ੯੮ || - (SC-DG - ਰੁਦ੍ਰ ਅਵਤਾਰ)

ਰਾਜਾਨ ਰਾਜ ਭਾਨਾਨ ਭਾਨ ॥ ੮੯ ॥ - ॥ ਜਾਪੁ ॥
ਰਾਜਾਨ ਰਾਜ ਭੋਗੀ ਮਹਾਣ ॥ ੯੮ ॥ - (SCDG - ਰੁਦ੍ਰ ਅਵਤਾਰ)

ਆਭਾ ਅਭੰਗ ॥੯੧ ॥ ਮਹਿਮਾ ਅਪਾਰ ॥ ੮੭ ॥ - ॥ ਜਾਪੁ ॥
ਆਭਾ ਅਭੰਗ ਮਹਿਮਾ ਮਹਾਨ ॥ ੧੦੦ ॥ - (SCDG - ਰੁਦ੍ਰ ਅਵਤਾਰ)

ਅਨਭੂਤ ਅੰਗ ॥ ਆਭਾ ਅਭੰਗ ॥ ੯੧ ॥ - ॥ ਜਾਪੁ ॥
ਆਭਾ ਅਨੰਤ ਬਰਨੀ ਨ ਜਾਈ ॥ ੯੯ ॥ - (SC-DG - ਰੁਦ੍ਰ ਅਵਤਾਰ)

ਅਨਛਿੱਜ ਗਾਤ ॥ ਆਜਿਜ ਨ ਬਾਤ ॥ ੧੬੯ ॥ - ॥ ਜਾਪੁ ॥
ਅਨਛਿੱਜ ਗਾਤ ਨਿਸ ਦਿਨ ਨਿਰਾਸ ॥੭੪ ॥ - (SC-DG - ਰੁਦ੍ਰ ਅਵਤਾਰ)

ਨ ਰਾਗੇ ॥ ਨ ਰੰਗੇ ॥ ਨ ਰੂਪੇ ॥ ਨ ਰੇਖੇ ॥ ੧੯੫ ॥ - ॥ ਜਾਪੁ ॥
ਜਿਹ ਰਾਗ ਰੰਗ ਨਹੀ ਰੂਪ ਰੇਖ ॥ ੮੫ ॥ - (SC-DG - ਰੁਦ੍ਰ ਅਵਤਾਰ)

Thus: . . . based upon the internal information of the SC-Dasam Granth, composition Jaap's authors (like the compositions of Kabio Baach Benti Chaupai, Swayyai, Dohraa, Devi Joo Kee Ustat, and Rudr Avatar) are also, Kavi Ram and Kavi Syam. And under no circumstances, it is Guru Gobind Singh Sahib.

(Lots of thanks are due to S. Iqbal Singh Karwal, of Adampur, Distt Jalandhar. Who, based upon his deep knowledge and research about 'Jaap' and 'Devi joo kee ustat' brought the fact of their very **deep and interesting commonalities** to the attention of this sewadar of the Panth.)

5) SC-Sikh National Anthem “ਦੇਹਿ ਸ਼ਿਵਾ ਬਰ ਮੁਹਿ ਇਹੈ” . . .”

. . . Is it authored by, **Guru Gobind Singh Sahib?**

This is a pretty much known fact about the Sikhs gatherings, that, whenever a section of Sikhs in any assembly like to express their dedication towards Guru Gobind Singh Sahib, or merely show off the power of their gathering; they sing the hymn “Deh shiva bar muhi ihaie . . .” It does not matter whether such a gathering is in a school, a congregation, a parade, a Gurdwara Sahib, or some youth camp. They do such a display with their full gusto, believing this hymn to be the writing of Guru Gobind Singh Sahib.

While, on the other hand, the other section of the Sikhs, who have their doubts about the authorship of the hymn in question, stay mum without making much fuss, hoping to let the cloud of ignorance to disappear by its own with time.

Therefore, to investigate the questions; . . . a) Whether, the real author of “Deh Shiva bar muhi ihaie” is, Guru Gobind Singh Sahib? Or someone

else? . . . and b) If it is someone else, then who? . . . Let us go to its original source the so-called Dasam Granth.

For the information for those of us, who may be, mistakenly believing that “Deh Shiva . . .” is a writing from some pages of “Sri Guru Granth Sahib”; the answer is; **it is not**. . . Instead, it is inscribed in the “so-called Dasam Granth” on its page 99, as Pauri# 231 of “Chandi Chritr Ukat Bilas”. Therefore to find the answers to our questions about its authorship, let us have an investigative look, at its surrounding Pauris (stanzas), that are as under;

(Pauri 227-229): . . . Glimpse of (Deh Shiva bar muhi ihai)’s author’s Object of veneration: i.e. (ਇਸ਼ਟ) . . . ਕਾਲਕਾ / ਚੰਡਕਾ / ਜਗਮਾਇ):

॥ ਕਵਿਤ ॥ ਮਿਲਿ ਕੈ ਸੁ ਦੇਵਨ ਬਡਾਈ ਕਰੀ **ਕਾਲਕਾ** ਕੀ ਏਹੋ ਜਗ ਮਾਤ ਤੈ ਤੋ ਕਟਿਓ ਬਡੇ ਪਾਪ ਹੈ ॥
ਦੈਤਨ ਕੋ ਮਾਰ ਰਾਜ ਦੀਨੋ ਤੈ ਸੁਰੇਸ਼ ਹੂੰ ਕੋ ਬਡੇ ਜਸ ਲੀਨੋ ਜਗ ਤੇਰੋ ਈ ਪ੍ਰਤਾਪੁ ਹੈ ॥ ਦੇਤ ਹੈ ਅਸੀਸ ਦਿਜ ਰਾਜ
ਰਿਖ ਬਾਰਿ ਬਾਰਿ ਤਹਾ ਹੀ ਪਤਿਓ ਹੈ ਬ੍ਰਹਮ ਕਉਚ ਹੂੰ ਕੋ ਜਾਪ ਹੈ ॥ ਐਸੇ ਜਸੁ ਪੂਰ ਰਹਿਓ **ਚੰਡਕਾ** ਕੋ ਤੀਨ ਲੋਕ
ਜੈਸੇ ਧਾਰ ਸਾਗਰ ਮੈ ਗੰਗਾ ਜੀ ਕੋ ਆਪ ਹੈ ॥੨੨੭॥

ਸਵੈਈਆ ॥ ਦੇਹਿ ਅਸੀਸ ਸਭੈ ਸੁਰ ਨਾਰਿ ਸੁ ਧਾਰਿ ਕੈ ਆਰਤੀ ਦੀਪ ਜਗਾਇਓ ॥ ਫੂਲ ਸੁਗੰਧ ਸੁ ਅੱਛਤ
ਦੱਛਨ ਜੱਛਨ ਜੀਤ ਕੋ ਗੀਤ ਸੁ ਗਾਇਓ ॥ ਧੂਪ ਜਗਾਇਕੈ ਸੰਖ ਬਜਾਇਕੈ ਸੀਸ ਨਵਾਇਕੈ ਬੇਨ ਸੁਨਾਇਓ ॥ **ਹੇ**
ਜਗਮਾਇ ਸਦਾ ਸੁਖਦਾਇ ਤੈ ਸੁੰਭ ਕੋ ਘਾਇ ਬਡੇ ਜਸੁ ਪਾਇਓ ॥੨੨੮॥

ਸੌਕ੍ਹਿੰ ਸਾਜਿ ਸਮਾਜਿ ਦੈ ਚੰਡ ਸੁ ਮੋਦ ਮਹਾ ਮਨ ਮਹਿ ਰਈ ਹੈ ॥ ਸੂਰ ਸਸੀ ਬਾਪਿਕੈ ਤੇਜ ਦੈ ਅਪਿ ਤਹਾ
ਤੇ ਸੁ ਲੋਪ ਭਈ ਹੈ ॥ ਬੀਚ ਅਕਾਸ ਪ੍ਰਕਾਸ ਬਡਿਓ ਤਹ ਕੀ ਉਪਮਾ ਮਨ ਤੈ ਨ ਗਈ ਹੈ ॥ ਧੂਰ ਕੈ ਪੂਰ ਮਲੀਨ ਹੁਤੋ
ਰਵਿ ਮਾਨਹੁ **ਚੰਡਕਾ** ਓਪ ਦਈ ਹੈ ॥੨੨੯॥

(Pauri 230) : . . . Glimpse of Chandika’s Personality: To whom, the poet of “Deh Shiva bar muhi ihai” makes his request. (Please don’t fail to **note**: that **Chandika’s** personality is not even, anywhere near the personality of “ੴ”)

ਪ੍ਰਥਮ ਮਧਕੈਤ ਮਦ ਮਥਨ **ਮਹਿਖਾਸੁਰੈ** ਮਾਨ ਮਰਦਨ ਕਰਨ ਤਰਨ ਬਰ ਬੰਡ ਕਾ ॥ ਧੂਮ੍ ਦ੍ਰਿਗ ਧਰਨ ਧਰ
ਧੂਰ ਪਾਨੀ ਕਰਨ ਚੰਡ ਅਰੁ ਮੁੰਡਕੇ ਮੰਡ ਖੰਡ ਖੰਡ ਕਾ ॥ **ਰਕਤਬੀਰਜ** ਹਰਨ ਰਕਤ ਭੱਛਨ ਕਰਨ ਦਰਨ ਅਨ ਸੁੰਭ
ਰਨ ਰਾਰ ਰਿਸ ਮੰਡਕਾ ॥ ਸੁੰਭ ਬਲੁ ਧਾਰ ਸੰਘਾਰ ਕਰਵਾਰ ਕਰਿ ਸਕਲ ਖਲੁ ਅਸੁਰ ਦਲੁ ਜੈਤ ਜੈ **ਚੰਡਕਾ**
(Chandika) ॥੨੩੦॥

(Pauri 231) : . . . Poet’s Request for a Boon:

ਸਵੈਯਾ ॥ ਦੇਹਿ **ਸ਼ਿਵਾ (Shivaa)** ਬਰ ਮੁਹਿ ਇਹੈ ਸੁਭ ਕਰਮਨ ਤੇ ਕਬਹੂੰ ਨ ਦਰੋ ॥ ਨ ਡਰੋ ਅਰਿ ਸੋ
ਜਬ ਜਾਇ ਲਰੋ ਨਿਸਚੈ ਕਰ ਅਪਨੀ ਜੀਤ ਕਰੋ ॥ ਅਰੁ ਸਿਖ ਹੋ ਅਪਨੇ ਹੀ ਮਨ ਕੋ ਇਹ ਲਾਲਚ ਹਉ ਗੁਨ ਤਉ
ਉਚਰੋ ॥ ਜਬ ਆਵ ਕੀ ਅਉਧ ਨਿਦਾਨ ਬਨੈ ਅਤਿ ਹੀ ਰਨ ਮੈ ਤਬ ਚੁਝ ਮਰੋ ॥੨੩੧॥

(Pauri 232) : . . . Poet’s self-praise of the beauty and quality of his poem:
ਕਵੀ ਦੀ ਆਪਣੀ ਕਵਿਤਾ ਦੀ ਸੁੰਦਰਤਾ ਅਤੇ ਕੁਆਲਿਟੀ ਦੀ ਸਿਫਤ:

ਚੰਡ ਚਰਿਤ੍ ਕਵਿੱਤਨ (poems) ਮੈ ਬਰਨਿਓ ਸਭਹੀ ਰਸ ਰੁਦ੍ ਮਈ ਹੈ ॥ ਏਕ ਤੇ ਏਕ ਰਸਾਲ
ਭਇਓ ਨਖ ਤੇ ਸਿਖ ਲਉ ਉਪਮਾ ਸੁ ਨਈ ਹੈ ਕਉਤਕ ਹੇਤ ਕਰੀ ਕਵਿ (Kavi-poet) ਨੇ ਸਤਿਸਯ ਕੀ ਕਥਾ
ਇਹ ਪੂਰੀ ਭਈ ਹੈ ॥ ਜਾਹਿ ਨਮਿੱਤ ਪੜੈ ਸੁਨਿ ਹੈ ਨਰ ਸੋ ਨਿਸਚੈ ਕਰਿ ਤਾਹਿ ਦਈ ਹੈ ॥੨੩੩॥

(Pauri 233) : . . . **Poet's last and final decisions** (ਸੋ ਹਥ ਰੱਸਾ, ਸਿਰੇ ਤੇ ਗੰਢ) ਫੈਸਲੇ:

- 1) As an equivalent of the “Satisya Granth” in hand of the Kavi, there is no other granth (including Guru Granth Sahib).
- 2) For whatever the Kavi has done his Benti (request) for; he gets it (not from Guru Granth Sahib's ‘ੴ’ but) from goddess Chandika/Kalka/Shiva/Durga/Jagmai.

ਗ੍ਰੰਥ ਸਤਿਸਯ ਕੋ ਕਰਿਓ ਜਾ ਸਮ ਅਵਰੁ ਨ ਕੋਇ॥ ਜਿਹ ਨਮਿੱਤ ਕਵਿ (Kavi) ਨੇ ਕਹਿਓ ਸੁ ਦੇਹ
ਚੰਡਕਾ (Chandika) ਸੋਇ ॥੨੩੩॥

Writer's note: . . . After reading all the above writeup, let the readers answer their own question, themselves, asking:
Is this, Chandika/Kalka/Shiva/Durga/Jagmai worshipper poet of “Dehi Shiva ba muhi ihai”; . . . **Guru Gobind Singh Sahib?**

Final conclusion ;

Let us once again remind ourselves as to where did we start our dialogue from? The topic was that whosoever amongst us, in order to keep his/her spiritual life on its right track, having sought some very timely advice from someone upright and pious, makes his/her supplication, request, petition, appeal only to the right Lord and Master; and develops an attitude to stay thankful to the same Master; then his/her life stays on the right track.

On the contrary though, if someone, having sought the wrong advice from questionable sources, fails to recognize the real Lord and Master; and instead, falls into the deceptive traps of some devious peons, then all that awaits in store are some big disappointments, and nothing else.

That is why, to keep one's life on the right spiritual track, Guru Nanak Sahib, the founding father of the Sikh way of life gave the universal message; to get detached from the frivolous, dime a dozen kind of demigods and goddesses; and instead get attached to the ultimate source of truth and power, the Supreme creator of us all, The ONE “ੴ”.

Next, he demonstrated living in such a lifestyle by practicing it himself, and solidifying its practice through his nine successors. Along with that, for the perpetual benefit of the human family, the Sikh Divine Masters put their message in writting, and enshrined it themselves in the sacred Sikh scripture of Sri Guru Granth Sahib (SGGS). In which is laid down the priceless

directions to the righteous path to spirituality.

Then, giving Sikhs stern warnings, the Guru Sahibs at first, alerted them to not to get misled by some false teachings, leading them into some **demi-goddess (ਦਾਸੀ) worship**. And then, gave them, the following, very strongly worded understanding, stating; (1) “ਠਾਕੁਰੁ ਛੋਡਿ ਦਾਸੀ ਕਉ ਸਿਮਰਹਿ ਮਨਮਖੁ ਅੰਧ ਅਗਿਆਨਾ ॥ ਹਰਿ ਕੀ ਭਗਤਿ ਕਰਹਿ ਤਿਨ ਨਿੰਦਹਿ ਨਿਗੁਰੇ ਪਸੁ ਸਮਾਨਾ ॥੨॥ (ਸਗਗਸ ਪੰਨਾ ੧੧੩੮)” and followed by the final order; (2) “ਸਭ ਸਿਖਨ ਕੋ ਹੁਕਮ ਹੈ । ਗੁਰੂ ਮਾਨਿਓ ਗ੍ਰੰਥ ॥”

However, looking at the above explained research in this paper, it looks that inspite of Guru Sahib’s very strict warnings and order; neither the Sikhs (1) have **connected** their innerself with The ONE “ੴ”; and nor (2) have they **disconnected** their innerself from their love for the maid servant- “ਦਾਸੀ”.

And (3) not only this, but the modern day Sikhs instead, by throwing all the warnings and order of Guru Sahibs into the wind, have created their own Code of Conduct (maryada). As per which;

Today’s Sikh world; entrapped in a mega-bamboozlement of Dasam Granth;

- Q 1: Who does it’s ‘Ardaas’ in front of ? Ans: “ਦਾਸੀ”.**Durga**, calling it ‘Bhagauti’.
Q 2: Who does it’s ‘Benti’ in front of ? Ans: “ਦਾਸੀ”.**Durga**, calling it ‘Gobind’.
Q 3: Who does it’s ‘Jaap’ of ? Ans: “ਦਾਸੀ”.**Durga’s escort**, calling it ‘Kaal’.
Q 4: Who does it begs it’s ‘boon’ from ? Ans: “ਦਾਸੀ”.**Durga**, calling it ‘Shiva’.

Thus, is it not amazing? . . . That today’s Sikh, having gotten duped by some persons like Ram and Syam; . . . if, does his/her ‘**Ardaas**’, then **to Durga**; if, does his/her ‘**Benti**’, then **to Durga**; if, does his/her ‘**Jaap**’, then **of Durga’s companion Kaal**; and if, in violation of all Sikh principles ask for a ‘**Boon**’, then from **Durga**.

So, is it a mistake, to ask such a Sikh lost in the above kind of a bamboozlement, asking; respected brother/sister jee, “has some Ram or Syam’s authored so-called Dasam Granth, somehow, thrown you into some mega perplexity? That you seem to have lost even the ability to recognize the Sikh Guru Sahiban revealed Supreme Lord of Lords, the “ੴ”. As a result of which, you are running hither and thither. Moreover, are the Guru warnings “ਸਤਿਗੁਰੂ ਬਿਨਾ ਹੋਰ ਕਚੀ ਹੈ ਬਾਣੀ ॥” and the Guru Order of “ਸਭ ਸਿਖਨ ਕੋ ਹੁਕਮ ਹੈ । ਗੁਰੂ ਮਾਨਿਓ ਗ੍ਰੰਥ ॥” are all forgotten? Or, do you still remember them?

Panth da Daas,

Kirpal Singh Nijher, USA.

ਦਸਮ ਗ੍ਰੰਥ ਚਰਿਤ੍ਰ (੧੬,੧੮,੨੧,੨੨ ਤੇ ੨੩) ਦਾ ਵਿਸਥਾਰ ਰੂਪ:

(ਚਰਿਤ੍ਰ ੧੬, ੮੨੯)

ੳ) ਪਲੋਟ: ਸਤਲੁਜ ਦੇ ਕਿਨਾਰੇ ਵਸਦੇ ਰਾਇ ਨਾਮੀ (ਇਕ ਪ੍ਰਸਿਧ ਮਨੁਖ) ਦਾ, ਛਜੀਆ ਨਾਮ ਦੀ ਵੇਸਵਾ ਨਾਲ ਅਟੀ ਸਟੀ ਰਲਾ ਕੇ, ਅਧੀ ਰਾਤ ਤੋਂ ਬਾਦ ਉਸ ਕੋਲ ਜਾਣਾ ॥

ਤੀਰ ਸਤੁਦ੍ਵ ਕੇ ਹੁਤੋ ਰਹਤ ਰਾਇ ਸੁਖ ਪਾਇ ॥ ਦਰਬ ਹੇਤ ਤਿਹ ਠੌਰ ਹੀ ਰਾਜਮਨੀ (ਛਜੀਆ ਬੇਸਵਾ) ਇਕ ਆਇ ॥੧॥

ਜੰਤ੍ਰ ਮੰਤ੍ਰ ਰਹੀ ਹਾਰਿ ਕਰਿ ਰਾਇ ਮਿਲਯੋ ਨਹਿ ਆਇ ॥ ਏਕ ਚਰਿਤ੍ਰ ਤਬ ਤਿਨ ਕੀਯੋ ਬਸਿ ਕਰਬੋ ਕੇ ਭਾਇ ॥੬॥

(ਛਜੀਆ ਨੇ:) ਬਸਤ੍ਰ ਸਭੈ ਭਗਵੈ ਕਰੇ ਧਰਿ ਜੁਗੀਆ ਕੇ ਭੇਸ ॥ ਸਭਾ ਮਧਯ ਤਿਹ ਰਾਇ ਕੋ ਕੀਨੋ ਆਨਿ ਅਦੇਸ ॥੭॥ ਅਤਿਲ॥

(ਰਾਇ ਨੇ:) ਤਿਹ ਜੁਗਿਯਹਿ ਲਖਿ ਰਾਇ ਰੀਝਿ ਚਿਤ ਮੈ ਰਹਯੋ ॥ ਜਾਤੇ ਕਛੂ ਸੰਗ੍ਰਹੋ ਮੰਤ੍ਰ ਮਨ ਮੋ ਚਹਯੋ ॥ ਤਿਹ ਗ੍ਰਿਹਿ ਦੀਯੋ ਪਠਾਇਕ ਦੂਤ ਬੁਲਾਇਕੇ ॥ ਹੋ ਕਲਾ ਸਿਖਨ ਕੇ ਹੇਤ ਮੰਤ੍ਰ ਸਮਝਾਇਕੇ ॥੮॥

(ਰਾਇ ਦਾ ਸੁਨੇਹਾ:) ਚਲਿ ਸੇਵਕ ਜੁਗੀਆ ਪਹਿ ਆਵਾ ॥ ਰਾਇ ਕਹਯੋ ਹੋ ਤਾਹਿ ਜਤਾਵਾ ॥ਕਛੂ ਮੰਤ੍ਰ ਮੁਰ ਈਸਹਿ ਦੀਜੈ ਕ੍ਰਿਪਾ ਜਾਨਿ ਕਾਰਜ ਪ੍ਰਭ ਕੀਜੈ ॥੯॥

(ਛਜੀਆ ਦਾ ਜਵਾਬ:) ਪਹਰ ਏਕ ਲੋ ਛੋਰਿ ਦ੍ਰਿਗ ਕਹੀ ਜੋਗਯਹਿ ਬਾਤ ॥ ਲੈ ਆਵਹੁ ਰਾਜਹਿ ਇਹਾਂ ਜੋ ਗੁਨ ਸਿਖਯੋ ਚਹਾਤ ॥੧੦॥ ਆਰਧ ਰਾਤ ਬੀਤੇ ਜਬੈ ਆਵੈ ਹਮਰੈ ਪਾਸ ॥ ਸ੍ਰੀ ਗੋਰਖ ਕੀ ਮਯਾ ਤੇ ਜੇਹੈ ਨਹੀ ਨਿਰਾਸ ॥ ੧੧॥

(ਰਾਇ ਦਾ ਛਜੀਆ ਕੋਲ ਆਉਣਾ:) ਚੌਪਈ ॥ ਸੇਵਕ ਤਾਸੋ ਜਾ ਸੁਨਾਯੋ ॥ ਅਰਧ ਰਾਤ੍ਰ ਬੀਤੇ ਸੁ ਜਗਾਯੋ ॥ ਤਾ (ਅਧੀ ਰਾਤ ਤੋਂ ਬਾਦ) ਜੁਗੀਯਾ ਕੇ ਗ੍ਰਹਿ ਲੈ ਆਯੋ ਹੋਰਿ ਰਾਇ ਤ੍ਰਿਯ ਅਤਿ ਸੁਖ ਪਾਯੋ ॥੧੨॥

(ਛਜੀਆ:) ਦੋਹਰਾ ॥ ਰਾਜਾ ਸੇ ਆਇਸੁ ਕਹੀ ਦੀਜੈ ਲੋਗ ਉਠਾਇ ॥ ਧੂਪ ਦੀਪ ਅਛਤ ਪੁਹਪ ਆਛੋ ਸੁਰਾ ਮੰਗਾਇ ॥੧੩॥

(ਰਾਇ ਨੇ:) ਤਬ ਰਾਜੈ ਤੈਸੋ ਕੀਆ ਲੋਗਨ ਦਿਯਾ ਉਠਾਇ ॥ ਧੂਪ ਦੀਪ ਅਛਤ ਪੁਹਪ ਆਛੋ ਸੁਰਾ ਮੰਗਾਇ ॥੧੪॥

ਤਬ ਰਾਜੈ ਅਪਨੇ ਸਭਨ ਲੋਗਨ ਦਿਯਾ ਉਠਾਇ ॥ ਆਪੁ ਇਕੇਲੈ ਹੀ ਰਹਿਯੋ ਮੰਤ੍ਰ ਹੇਤ ਸੁਖ ਪਾਇ ॥੧੫॥

(ਛਜੀਆ ਨੇ) ਚੌਪਈ ॥ ਤਬ ਜੋਗੀ ਇਹ ਭਾਂਤ ਸੁਨਾਯੋ ॥ ਤਵ ਭੇਤਨ ਹਿਤ ਭੇਖ ਬਨਾਯੋ ॥ ਅਬ ਮੇਰੇ ਸੰਗ ਭੋਗ ਕਮੈਯੋ ॥ ਆਨ ਪੀਯਾ ਸੁਭ ਸੇਜ ਸਹੈਯੋ ॥੧੬॥ ਦੋਹਰਾ॥ ਤਨ ਤਰਫਤ ਤਮ ਮਿਲਨ ਕੋ ਬਿਰਹ ਬਿਕਲ ਭਯੋ ਅੰਗ ॥ ਸੇਜ ਸੁਹੈਯੋ ਆਨ ਪਿਰ ਆਜ ਰਮੇ ਮੁਹਿ ਸੰਗ ॥੧੭॥

(ਛਜੀਆ ਦਾ ਡਰਾਵਾ ਤੇ ਰੌਲਾ ਪਉਣਾ:) ਭਜੇ ਬਧੈਹੋ ਚੋਰ ਕਹਿ ਤਜੇ ਦਿਵੈਹੋ ਗਾਰਿ ॥ ਨਾ ਤਰ ਸੰਕ ਬਿਸਾਰਿ ਕਰਿ ਮੋਸੋ ਕਰਹੁ ਬਿਹਾਰ ॥੧੮॥ ਚੋਰ ਚੋਰ ਕਹਿ ਉਠੀ ਸੁ ਅੰਗਨ ਜਾਇਕੈ ॥ ਤ੍ਰਾਸ ਦਿਖਾਯੋ ਤਾਹਿ ਮਿਲਨ ਹਿਤ ਰਾਇ ਕੈ ॥ ਬਹੁਰਿ ਕਹੀ ਤ੍ਰਿਯ ਆਇ ਬਾਤ ਸੁਨ ਲੀਜੀਯੈ ॥ ਹੋ ਅਬੈ ਬਧੈਹੋ ਤੁਹਿ ਕਿ ਮੋਹਿ ਭਜੀਜੀਯੈ ॥੧੯॥

(ਲੋਕਾਂ ਦਾ ਇਕਠੇ ਹੋਣਾ:) ਚੋਰ ਬਚਨ ਸੁਨਿ ਲੋਗ ਪਹੁੰਚੈ ਅਇਕੈ ॥ ਤਿਨ ਪ੍ਰਤਿ ਕਹਯੋ ਸੋਤ ਉਠੀ ਬਰਾਇਕੈ ॥ ਗਏ ਧਾਮ ਤੇ ਕਹਯੋ ਮਿਤ੍ਰ ਕੋ ਕਰ ਪਕਰਿ ॥ ਹੋ ਅਬੈ ਬਧੈਹੋ ਤੁਹਿ ਕਿ ਮੈਸੇ ਭੋਗ ਕਰਿ ॥੨੦॥

(ਰਾਇ): ਦੋਹਰਾ ॥ ਤਬੈ ਰਾਇ ਚਿਤ ਕੋ ਬਿਖੈ ਐਸੋ ਕੀਯਾ ਬਿਚਾਰ ॥ ਚਰਿਤ ਖੋਲਿ ਕਛੁ ਨਿਕਸਿਯੈ ਇਹ ਮੰਤ੍ਰ ਕਾ ਸਾਰ ॥੩੩॥
ਭਜੋ ਤੀ ਇੱਜਤ ਜਾਤ ਹੈ ਭੋਗ ਕਿਯੋ ਧ੍ਰਮ ਜਾਇ ॥ ਕਠਿਨ ਬਨੀ ਦੁਹੂੰ ਬਾਤ ਤਿਹ ਕਰਤਾ ਕਰੈ ਸਹਾਇ ॥੩੪॥ ਪੂਤ ਹੋਇ ਤੋ
ਭਾਂਡਵਹ ਸੁਤਾ ਤੋ ਬੇਸਯਾ ਹੋਇ ॥ ਭੋਗ ਕਰੇ ਭਾਜਤ ਧਰਮ ਭਜੇ ਬੰਧਾਵਤ ਸੋਇ ॥੩੫॥

(ਰਾਇ ਦਾ ਡਰ ਕੇ ਭਜਣਾ ਅਤੇ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਵੀ ਪਤਾ ਨਾ ਲਗਣ ਦੇਣਾ): ਦੋਹਰਾ ॥ ਰਾਇ ਭੱਜਯੋ ਤਿਯ ਮੱਤ ਕਰਿ ਸਾਨਿ
ਮੁਹਰ ਦੇ ਤਾਹਿ ॥ ਆਨਿ ਬਿਰਾਜਿਯੋ ਧਾਮ ਮੈ ਕਿਨਹੂੰ ਨ ਹੋਰਯੋ ਵਾਹਿ ॥੪੮॥

(ਰਾਇ ਦਾ ਪ੍ਰਣ ਲੈਣਾ): ਅਤਿਲ ॥ ਤਬੈ ਰਾਇ ਗਹਿ ਆਇ ਸੁ ਪ੍ਰਣ ਐਸੋ ਕੀਯੋ ॥ ਭਲੇ ਜਤਨ ਸੋ ਰਾਖਿ ਧਰਮ ਅਬ ਮੈ ਲਿਯੋ
॥ ਦੇਸ ਦੇਸ ਪ੍ਰਭ ਕੀ ਪ੍ਰਭਾ ਬਿਖੇਰਿ ਹੋ ॥ ਹੋ ਆਨ ਤਿਯਾ ਕਹ ਬਹੁਰਿ ਨ ਕਬਹੂੰ ਹੋਰਿਹੋ ॥੪੯॥ ਦੋਹਰਾ ॥ ਵਹੈ ਪ੍ਰਤੱਗਯਾ ਤ ਦਿਨ
ਤੋ ਬਯਾਪਤ ਮੋਹਿਯ ਮਾਹਿ ॥ ਤਾਂ ਦਿਨ ਤੇ ਪਰ ਨਾਰਿ ਕੋ ਹੋਰਤ ਕਬਹੂੰ ਨਾਹਿ ॥੫੦॥੧॥

(ਚਰਿਤ੍ਰ ੧੮, ੮੩੫)

ਦੋਹਰਾ ॥ ਕਥਾ ਸਤਾਵੀ ਰਾਮ ਕਬਿ ਉਚਰੀ ਹਿਤ ਚਿਤ ਲਾਇ ॥ ਬਹੁਰਿ ਕਥਾ ਬੰਧਨ ਨਿਮਿਤ ਮਨ ਮੈ ਕਹਯੋ ਉਪਾਇ ॥

(ਚਰਿਤ੍ਰ ੨੧, ੮੩੮)

ਪਾਤ੍ਰ: ਸਤਲੁਜ ਦੇ ਕਿਨਾਰੇ ਬਸੇ ਅਨੰਦ ਪੁਰ ਦੇ ਵਾਸੀ: ਰਾਇ (ਇਕ ਪ੍ਰਸਿਧ ਮਨੁਖ), ਨੂਪ ਕੁਆਰਿ (ਕਿਸੇ ਧਨਾਡ ਦੀ
ਜਨਾਨੀ), ਤੇ ਮਗਨ ਦਾਸ (ਵਿਚੋਲਾ):

ੳ) ਤੀਰ ਸਤੁੱਦਵ ਕੇ ਹੁਤੋ ਪੁਰ ਅਨੰਦ ਇਕ ਗਾਂਉ ॥ ਨੇਤ੍ਰ ਤੁੰਗ ਕੇ ਢਿਗ ਬਸਤ ਕਾਹਲੂਰ ਕੇ ਠਾਉ ॥੩॥ ਤਹਾਂ ਸਿੱਖ ਸਾਖਾ
ਬਹੁਤ ਆਵਤ ਮੋਦ ਭਢਾਇ ॥ ਮਨ ਬਾਂਛਤ ਮੁਖਿ ਮਾਂਗ ਬਰ ਜਾਤ ਗਹਿਨ ਸੁਖ ਪਾਇ ॥੪॥ ਏਕ ਤਿਯਾ (ਨੂਪ ਕੁਆਰਿ)
ਧਨਵੰਤ ਕੀ ਤੋਨ ਨਗਰ (ਅਨੰਦ ਪੁਰ) ਮੈ ਆਨਿ ॥ ਹੋਰਿ ਰਾਇ (ਕੌਣ?) ਪੀੜਤ ਭਈ ਬਿਧੀ ਬਿਰਹ ਕੇ ਬਾਨ ॥੫॥ ਮਗਨ
ਦਾਸ (ਵਿਚੋਲਾ) ਤਾਕੋ ਹੁਤੋ ਸੋ ਤਿਨ ਲਿਯੋ ਬੁਲਾਇ ॥ ਕਛੁਕ ਦਰਬ ਤਾਕੋ ਦਿਯੋ ਐਸੇ ਕਹਯੋ ਬੁਨਾਇ ॥੬॥ ਨਗਰ ਰਾਇ ਤੁਮਾਰੋ
ਬਸਤ ਤਾਹਿ ਮਿਲਾਵਹੁ ਮੋਹਿ ॥ ਤਾਹਿ ਮਿਲੇ ਦੋਹੋ ਤੁਝੈ ਅਮਿਤ ਦਰਬ ਲੈ ਤੋਹਿ ॥੭॥

ਅ) ਮਗਨ ਦਾ ਰਾਇ ਕੋਲ ਜਾਣਾ:

ਮਗਨ ਲੋਭ ਧਨ ਕੇ ਲਗੇ ਆਨਿ ਰਾਵ (ਰਾਇ) ਕੇ ਪਾਸ ॥ ਪਰਿ ਪਾਇਨਿ ਕਰ ਜੋਰਿ ਕਰਿ ਇਹ ਬਿਧਿ ਕਿਯ ਅਰਦਾਸਿ ॥੮॥
ਸਿਖਯੋ ਚਹਤ ਜੋ ਮੰਤ੍ਰ ਤੁਮ ਸੋ ਆਯੋ ਮੁਰ ਹਾਥ ॥ ਕਹੈ ਤੁਮੈ ਸੁ ਕੀਜਿਯਹੁ ਜੁ ਕਛੁ ਤੁਹਾਰੇ ਸਾਥ ॥੯॥

ੲ) ਰਾਇ ਦਾ ਮੰਗਤੇ ਦੇ ਭੇਸ ਵਿਚ, ਭਗੋਤੀ ਭਗੋਤੀ ਕਰਦੇ, (ਨੂਪ ਕੁਆਰਿ) ਦੇ ਘਰ ਧੂਸ ਦੇ ਕੇ ਵੜਨਾ:

ਭੁਜੰਗ ਛੰਦ ॥ ਚਲਯੋ ਧਾਰਿ ਆਤੀਤ (ਮੰਗਤਾ) ਕੋ ਭੇਸ ਰਾਈ (ਰਾਇ) ॥ ਮਨਾਪਨ ਬਿਖੈ ਸ੍ਰੀ ਭਗੋਤੀ ਮਨਾਈ ॥ ਚਲਯੋ ਸੋ ਤਤਾ
ਕੋ ਫਿਰਯੋ ਨਾਹਿ ਫੇਰੇ ॥ ਧਸਯੋ ਜਾਇਕੈ ਵਾ ਤਿਯਾ ਕੇ ਡੇਰੇ ॥੧੦॥

ਸ) (ਨੂਪ ਕੁਆਰਿ) ਵਲੋਂ ਰਾਇ ਦਾ ਸਵਾਗਤ; ਹੁਕਾ, ਪਾਨ ਤੇ ਸ਼ਰਾਬ ਨਾਲ:

ਚੌਪਈ ॥ ਲਖਿ ਤਿਯਾ ਤਾਹਿ ਸੁ ਭੇਖ ਬਨਾਯੋ ॥ ਫੂਲ (ਨੋਟ: ਕਈ ਇਲਾਕਿਆਂ ਵਿਚ ਹੁਕੇ ਦੀ ਚਿਲਮ ਦੀ ਅੰਗਿਆਰੀ ਨੂੰ ਵੀ ਫੂਲ
ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ) ਪਾਨ ਅਰ ਕੈਫ (ਸ਼ਰਾਬ) ਮੰਗਾਯੋ ॥ ਆਗੇ ਟਰਿ ਤਾਕੋ ਤਿਨ ਲੀਨਾ ॥ ਚਿਤ ਕੋ ਸ਼ੋਕ ਦੂਰਿ ਕਰਿ ਦੀਨਾ ॥੧੧॥

ਹ) ਰਾਇ ਦਾ ਸਿਧਾ ਨੂਪ ਕੁਆਰਿ ਦੇ ਬੈਡਰੂਮ 'ਚ ਜਾ ਕੇ ਬੈਠ ਤੇ ਬੈਠਣਾ, ਕਪੜੇ ਬਦਲਨੇ, ਤੇ ਨੂਪ ਕੁਆਰਿ ਨੇ ਆਪਣੀ ਇਛਾ
ਪ੍ਰਗਟੋਈ:

ਦੋਹਰਾ ॥ ਬਸਤ੍ਰ ਪਹਿਰਿ ਬਹੁ ਮੋਲ ਕੋ ਅਤਿਬ ਭੇਸ ਕੋ ਡਾਰਿ ॥ ਤਵਨ ਸੇਜ ਸੋਭਿਤ ਕਰੀ ਉਤਮ ਭੇਖ ਸੁਧਾਰਿ ॥੧੨॥

(ਨੂਪ ਕੁਆਰਿ:) ਤਬ ਤਾਸੇ ਤਿਯ ਯੋ ਕਹੀ ਭੋਗ ਕਰਹੁ ਮੁਹਿ ਸਾਥ ॥ ਪਸੁਪਤਾਰਿ (ਕਾਮ) ਦੁਖ ਦੈ ਘਨੋ ਮੈ ਬੇਚੀ ਤਵ ਹਾਥ
॥੧੩॥

ਕ) ਛਜੀਆ ਦੇ ਪ੍ਰਸੰਗ ਵਾਲਾ ਮੰਤ੍ਰ ਟਰਿਕ ਮੁੜ ਕੇ?

ਰਾਇ ਚਿਤ ਚਿਤਾ ਕਰੀ ਬੈਠੇ ਨਾਹੀ ਠੋਰ ॥ ਮੰਤ੍ਰ ਲੈਨ ਆਯੋ ਹੁਤੋ ਭਈ ਔਰ ਕੀ ਔਰ (ਨੋਟ: ਕੀ ਗਲ? ਜਿਹੜਾ ਇਸੇ ਤਰਾਂ ਹੀ ਛਜੀਆ ਬੇਸਵਾ ਦੇ ਘਰ ਮੰਤ੍ਰ ਲੈਨ ਦੇ ਬਹਾਨੇ ਜਾ ਕੇ, ਕਨਾਂ ਨੂੰ ਹਥ ਲਾ ਕੇ ਭਜਣਾ ਪਿਆ ਸੀ, ਕੀ ਉਹ ਭੁਲ ਗਿਆ? ਅਤੇ ਹੁਣ ਮੁੜ ਫੇਰ ਉਹੀ ਨਖਰੇ?) ॥੧੪॥

ਖ) ਨੂਪ ਕੁਆਰਿ ਦੇ ਬੈਡਰੂਮ ਦੀਆਂ ਗਲਾਂ ਬਾਤਾਂ:

(ਰਾਇ:) ਕਹਯੋ ਤੁਹਾਰੋ ਮਾਨਿ ਭੋਗ ਤੋਸੋ ਨਹਿ ਕਰਿਹੋ ॥ ਕੁਲਿ ਕਲੰਕ ਕੇ ਹੇਤ ਅਧਿਕ ਮਨ ਭੀਤਰ ਡਰਿਹੋ ॥ ਛੋਰਿ ਬਯਾਹਿਤਾ ਨਾਰਿ ਕੋਲ ਤੋਸੋ ਨ ਕਮਾਊ ॥ ਧਰਮ ਰਾਜ ਕੀ ਸਭਾ ਠੌਰ ਕੈਸੇ ਕਰਿ ਪਾਊ ॥੧੫॥

(ਨੂਪ ਕੁਆਰਿ:) ਦੋਹਰਾ ॥ ਕਾਮਾਤੁਰ ਹਵੈ ਜੋ ਤਿਯਾ ਆਵਤ ਨਰ ਕੇ ਪਾਸ ॥ ਮਹਾ ਨਰਕ ਸੋ ਡਾਰਿਯੋ ਦੈ ਜੋ ਜਾਨ ਨਿਰਾਸ ॥੧੬॥ . . .

(ਰਾਇ:) ਛਾਡਿ ਯਰਾਨਾ ਬਾਲ ਖਯਾਲ ਹਮਰੇ ਨਹਿ ਪਰਿਯੋ ॥ ਕਹੀ ਸੁ ਹਮ ਸੋ ਕਹੀ ਬਹੁਰਿ ਯਹ ਕਹਯੋ ਨ ਕਰਿਯੋ ॥੧੭॥

ਗ) (ਨੂਪ ਕੁਆਰਿ ਦਾ ਚੈਲੰਜ:) ਯੋ ਕਹੀ ਭੋਗ ਮੋਸੋ ਪਿਯ ਕਰਿਯੋ ॥ ਪਰੇ ਨ ਨਰਕ ਕੋ ਬੀਚ ਅਧਿਕ ਚਿਤ ਮਾਹਿ ਨ ਡਰਿਯੋ ॥ ਨਿੰਦ ਰਿਹਾਰੀ ਲੋਗ ਕਹਾ ਕਰਿ ਕੋ ਨਿਸ ਮੁਖ ਕਰਿ ਹੈ ॥ ਤ੍ਰਾਸ ਤਿਹਾਰੋ ਸੋ ਸੁ ਅਧਿਕ ਚਿਤ ਭੀਤਰ ਡਰਿ ਹੈ ॥੧੮॥ ਤੋ ਕਰਿ ਹੈ ਕੋਊ ਨਿੰਦ ਕਛੂ ਜਬ ਭੇਦ ਲਹੈਗੇ ॥ ਜੋ ਲਖਿ ਹੈ ਕੋਊ ਬਾਤ ਤ੍ਰਾਸ ਤ੍ਰਾਸ ਤੋ ਮੋਨਿ ਰਹੈਗੇ ॥ ਆਜ ਹਮਾਰੇ ਸਾਥ ਮਿਤ੍ਰ ਰੁਚਿ ਸੋ ਰਤਿ ਕਰਿਯੋ ॥ ਹੋ ਨਾ ਤਰ ਛਾਡੋ ਟਾਂਗ ਤਰੇ ਅਬਿ ਹੋਇ ਨਿਕਰਿਯੋ ॥੧੯॥

ਘ) (ਰਾਇ ਦਾ ਜਵਾਬ:) ਟਾਂਗ ਤਰੇ ਸੋ ਜਾਇ ਕੇਲ ਕੈ ਜਾਹਿ ਨ ਆਵੈ ॥ ਬੈਠਿ ਨਿਛੁੰਸਕ ਰਹੈ ਰੈਨਿ ਸਿਗਰੀ ਨ ਬਜਾਵੈ ॥ ਬਧੋ ਧਰਮ ਕੇ ਮੈ ਨ ਭੋਗ ਤੁਹਿ ਸਾਥ ਕਰਤ ਹੋ ॥ ਜਗ ਅਪਜਸ ਕੇ ਹੇਤ ਅਧਿਕ ਚਿਤ ਬੀਚ ਡਰਤ ਹੋ ॥੨੦॥

(ਨੂਪ ਕੁਆਰਿ:) ਕੋਟਿ ਜਤਨ ਤੁਮ ਕਰੋ ਭਜੇ ਬਿਨ ਤੋਹਿ ਨ ਛੋਰੋ ॥ ਗਹਿ ਆਪਨ ਪਰ ਆਜ ਸਗਰ ਤੋ ਕੋ ਨਿਸ ਤੋਰੋ ॥
(ਰਾਇ) ਰਾਇ ਬਾਚ ॥ ਪ੍ਰਥਮ ਛਾਤ੍ਰ ਕੇ ਧਾਮ ਦਿਯੋ ਬਿਧਿ ਜਨਮ ਹਮਾਰੋ ॥ ਬਹੁਰਿ ਜਗਤ ਕੇ ਬੀਚ ਕਿਯੋ ਕੁਲ ਅਧਿਕ ਉਜਾਰੋ ॥ ਬਹੁਰਿ ਸਭਨ ਮੈ ਬੈਠਿ ਅਪ ਕੋ ਪੂਜ ਕਹਾਊ ॥ ਹੋ ਰਮੋ ਤੁਹਾਰੇ ਸਾਥ ਨਚਿ ਕੁਲ ਜਨਮਹਿ ਪਾਊ ॥੨੧॥

(ਨੂਪ ਕੁਆਰਿ:) ਕਹਾ ਜਨਮ ਕੀ ਬਾਤ ਜਨਮ ਸਭ ਕਰੇ ਤਿਹਾਰੇ ॥ ਰਮੋ ਨ ਹਮ ਸੋ ਆਜੁ ਐਸ ਘਟਿ ਭਾਗ ਹਮਾਰੇ ॥ ਬਿਰਹ ਤਿਹਾਰੇ ਲਾਲ ਬੈਠਿ ਪਾਵਕ ਮੋ ਬਰਿਯੋ ॥ ਹੋ ਪੀਵ ਹਲਾਲਲ ਆਜ ਮਿਲੇ ਤੁਮਾਰੇ ਬਿਨ ਮਰਯੋ ॥੨੨॥

(ਰਾਇ) ਦੁਹਰਾ ॥ ਰਾਇ ਡਰਿਯੋ ਜਉ ਦੈ ਮੁਝੈ ਭਗਵਤਿ ਕੀ ਆਨ ॥ ਸੰਕ ਤਿਆਗ ਯਾਸੋ ਰਮੋ ਕਰਿਹੋ ਨਰਕ ਪਯਾਨ ॥੨੩॥

(ਨੂਪ ਕੁਆਰਿ:) ਚਿਤ ਕੋ ਸ਼ੋਕ ਨਿਵਰਤ ਕਰਿ ਰਮੋ ਹਮਾਰੇ ਸੰਗ ॥ ਮਿਲੇ ਤਿਹਾਰੇ ਬਿਨ ਅਧਿਕ ਬਯਾਪਤ ਮੋਹਿ ਅਨੰਗ ॥੨੪॥

(ਰਾਇ:) ਨਰਕ ਪਰਨ ਤੇ ਮੈ ਡਰੋ ਕਰੋ ਨ ਤੁਮ ਸੋ ਸੰਗ ॥ ਤੋ ਤਨ ਮੋ ਤਨ ਕੈਸਉ ਬਯਾਪਤ ਅਧਿਕ ਅਨੰਗ ॥੨੫॥

ਙ) (ਨੂਪ ਕੁਆਰਿ ਦਾ ਡਰਾਵਾ:) ਤਰੁਨ ਕਰਯੋ ਬਿਧਿ ਤੋਹਿ ਤਰੁਨਿ ਹੀ ਦੇਹ ਹਮਾਰੋ ॥ ਲਖੋ ਤੁਮੈ ਤਨ ਆਜ ਮਦਨ ਬਸਿ ਭਯੋ ਹਮਾਰੋ ॥ ਮਹ ਕੋ ਭਰਮ ਨਿਵਾਰਿ ਭੋਗ ਮੋਰੇ ਸੰਗਿ ਕਰਿਯੋ ॥ ਨਰਕ ਪਰਨ ਤੇ ਨੈਕ ਅਪਨ ਚਿਤ ਬੀਚ ਨ ਡਰਿਯੋ ॥੨੬॥

(ਰਾਇ ਦਾ ਜਵਾਬ:) ਦੋਹਰਾ ॥ ਪੂਜ ਜਾਨਿ ਕਰ ਜੋ ਤਰਨਿ ਮੁਰਿਕੈ ਕਰਤ ਪਯਾਨ ॥ ਤਵਨਿ ਤਰੁਨਿ ਗੁਰ ਤਵਨ ਕੀ ਲਾਗਤ ਸੁਤਾ ਸਮਾਨ ॥੨੭॥ ਛੰਤ ॥ ਕਹਾ ਤਰੁਨਿ ਸੋ ਪ੍ਰੀਤਿ ਨੇਹ ਨਹਿ ਓਹ ਨਿਬਾਹਿ ॥ ਏਕ ਪੁਰਖ ਕੋ ਛਾਡਿ ਔਰ ਸੁੰਦਰ ਨਰ ਚਾਹਿ ॥ਅਧਿਕ ਤਰਨ ਰੁਚਿ ਮਾਨਿ ਤਰੁਨਿ ਜਾਸੋ ਹਿਤ ਕਰਹੀ ॥ ਹੋ ਤੁਰਤ ਮੂਤ੍ਰ ਕੋ ਧਾਮ ਨਗਨ ਆਗੇ ਕਰਿ ਧਰਹੀ ॥੨੮॥

(ਨੂਪ ਕੁਆਰਿ:) ਦੋਹਰਾ ॥ ਕਹਾਂ ਕਰੋ ਕੈਸੇ ਬਚੋ ਹਿੰਦੈ ਨ ਉਪਜਤ ਸ਼ਾਂਤ ॥ ਤੋਹਿ ਮਾਰਿ ਕੈਸੇ ਜਿਯੋ ਬਚਨ ਨੇਹ ਕੇ ਨਾਤ ॥੨੯॥

(ਰਾਇ:) ਚੌਪਈ ॥ ਰਾਇ ਚਿਤ ਇਹ ਭਾਂਤਿ ਬਿਚਾਰੋ ॥ ਇਹਾਂ ਸਿਖ ਕੋਊ ਨ ਹਮਾਰੋ ॥ ਯਾਹਿ ਭਜੇ ਮੇਰੇ ਧਮੁ ਜਾਈ ॥ ਭਾਜਿ ਚਲੋ ਤਿਯ ਦੇਤ ਗਹਾਈ ॥੩੦॥ ਤਾ ਤੇ ਯਾ ਕੀ ਉਸਤਤਿ ਕਰੋ ॥ ਚਰਿਤ ਖੇਲਿ ਯਾਕੋ ਪਰਹਰੋ ॥ ਬਿਨ ਰਤਿ ਕਰੈ ਤਰਨਿ ਜਿਯ ਮਾਰੈ ॥ ਕਵਨ ਸਿੱਖਯ ਮੁਹਿ ਆਨਿ ਉਬਾਰੈ ॥੩੧॥

॥੩੨॥ . . . ॥੩੪॥ . . . ਰਾਇ: ਵਲੋ ਨੂਪ ਕੁਆਰਿ ਨੂੰ ਭਰਮਾਉਣ ਲੇਈ ਉਸ ਦੀਆਂ ਸਿਫਤਾਂ । ਪਰ,

(ਨੂਪ ਕੁਆਰਿ:) ਦੋਹਰਾ ॥ ਬਹੁਰ ਤਿਯਾ ਤਹ ਰਾਇ ਸੋ ਯੋ ਬਚ ਕਹਿਯੋ ਸੁਨਾਇ ॥ ਆਜ ਭੋਗ ਤੋਸੇ ਕਰੋ ਕੈ ਮਰਿ ਹੋ ਬਿਖੁ ਖਾਇ ॥੪੬॥

(ਰਾਇ:) ਬਿਸਿਖ ਬਰਾਬਰਿ ਨੈਨ ਤਵ ਬਿਧਨਾ ਧਰੇ ਬਨਾਇ ॥ ਲਾਜ ਕੋਚ ਮੋਕੋ ਦਯੋ ਚੁਭਤ ਨ ਤਾਂ ਆਇ ॥੪੭॥

(ਨੂਪ ਕੁਆਰਿ:) ਬਨੇ ਨਨੇ ਆਵਤ ਘਨੇ ਹੋਰਤ ਹਰਤ ਗਿਆਨ ॥ ਭੋਗ ਕਰਨ ਕੋ ਕਛੁ ਨਹੀ ਡਹਰੂ ਬੇਰ ਸਮਾਨ ॥੪੮॥

(ਰਾਇ:) ਧੰਨਯ ਬੇਰ ਹਮ ਤੇ ਜਗਤ ਨਿਰਖਿ ਪਥਿਕ ਕੋ ਲੇਤ ॥ ਬਰਬਸ ਖੁਯਾਵਤ ਫਲ ਪਕਰਿ ਜਾਨ ਬਹੁਰਿ ਘਰ ਦੇਤ ॥੪੯॥

(ਨੂਪ ਕੁਆਰਿ:) ਅਟਪਟਾਇ ਬਾਤੈ ਕਰੈ ਮਿਲਯੋ ਚਹਤ ਪਿਯ ਸੰਗ ॥ ਮੈਨ ਬਾਨ ਬਾਲਾ ਬਿਧੀ ਬਿਰਹ ਬਿਕਲ ਭਯੋ ਅੰਗ ॥੫੦॥

ਚ) ਗੁਰੂ ਗੋਬਿੰਦ ਸਿੰਘ ਜੀ ਦਾ ਨਾਮ ਲਾ ਕੇ, ਗੁਰਦਵਾਰਿਆਂ ‘ਚ ਬੇਵਕੂਫੀ ਨਾਲ ਪੜੀਆਂ ਜਾਣ ਵਾਲੀਆਂ ਸਤਰਾਂ:

(ਰਾਇ:) ਛੰਤ॥ ਸੁਧਿ ਜਬ ਤੇ ਹਮ ਧਰੀ ਬਚਨ ਗੁਰ ਦਏ ਹਮਾਰੇ ॥ ਪੂਤ ਇਹੈ ਪ੍ਰਨ ਤੋਹਿ ਪ੍ਰਨ ਜਬ ਲਗ ਘਾਟ ਬਾਰੇ ॥ ਨਿਜ ਨਾਰੀ ਕੇ ਸਾਥ ਨੇਹੁ ਤੁਮ ਨਿੱਤ ਬਢੈਯਹੁ ॥ ਪਰ ਨਾਰੀ ਕੀ ਸੇਜ ਭੂਲਿ ਸੁਪਨੇ ਹੂੰ ਨ ਜੈਯਹੁ ॥੫੧॥ ਪਰ ਨਾਰੀ ਕੇ ਭਜੇ ਸਹਸ ਬਾਸਵ ਭਗ ਪਾਏ ॥ ਪਰ ਨਾਰੀ ਕੇ ਭਜੇ ਚੰਦ ਕਾਲੰਕ ਲਗਾਏ ॥ ਪਰ ਨਾਰੀ ਕੇ ਹੇਤ ਸਸਿ ਦਸ ਸੀਸ ਗਵਾਯੋ ॥ ਹੋ ਪਰ ਨਾਰੀ ਕੇ ਹੇਤ ਕਟਕ ਕਵਰਨ ਕੋ ਘਾਯੋ ॥੫੨॥ ਪਰ ਨਾਰੀ ਕੋ ਨੇਹੁ ਛੁਰੀ ਪੈਨੀ ਕਰਿ ਜਾਨਹੁ ॥ ਪਰ ਨਾਰੀ ਕੇ ਭਜੇ ਕਾਲ ਬਿਯਾਪਯੋ ਤਨ ਕਿਮਾਨਹੁ ॥ ਅਧਿਕ ਹਰੀਫੀ ਜਾਨਿ ਭੋਗ ਪਰ ਤਿਯ ਜੋ ॥ ਹੋ ਅੰਤ ਸਵਾਨ ਕੀ ਮਿਤ੍ਰ ਹਾਥ ਲੋਡੀ ਹੀ ਮਰਹੀ ॥੫੩॥ ਬਾਲ ਹਮਾਰੇ ਪਾਸ ਦੇਸ ਦੇਸਨ ਤਿਯ ਆਵਹਿ ॥ ਮਨ ਬਾਂਛਤ ਬਰ ਮਾਂਗਿ ਜਾਨਿ ਗੁਰ ਸੀਸ ਝੁਕਾਵਹਿ ॥ ਸਿੱਖਯ ਪੁਤ੍ਰ ਤਿਯ ਸੁਤਾ ਜਾਨਿ ਅਪਨੇ ਚਿਤ ਧਰਿਯੈ ॥ ਜੋ ਕਹੁ ਸੁੰਦਰਿ ਤਿਹ ਸਾਥ ਗਵਨ ਕੈਸੇ ਕਰ ਕਰਿਯੈ ॥੫੪॥

(ਨੋਟ ੧): - ਬਗੈਰ ਖੋਜੇ, ਅਤੇ ਬਗੈਰ ਸੋਚੇ ਸਮਝੇ, ਰਾਮ ਅਤੇ ਸਯਾਮ ਦੇ ਬਣਾਏ ਹੋਏ ਝੂਠੂ, ਸਾਡੇ ਕਈ ਪਿਛ-ਲਗ ਵੀਰ, ਆਪਣੀ ਅਣਜਾਣਤਾ ਵਸ, ਵਿਆਹਾਂ ਦੇ ਮੌਕੇ ਤੇ, ਉਪਰ ਲਿਖੀਆਂ ਸਤਰਾਂ ਨੂੰ ਅਨੰਦ ਕਾਰਜ ਵੇਲੇ, ਬੜਾ ਵਿਸਥਾਰ ਭਰਪੂਰ ਲੂਣ ਮਸਾਲਾ ਲਾਕੇ ਸਿਰਫ ਇਸ ਭੁਲੇਖੇ ‘ਚ ਪੜਦੇ ਹਨ । ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਕਨ ‘ਚ ਕਿਸੇ ਨੇ ਇਹ ਫੂਕ ਮਾਰੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ । “ਕਿ ਇਹ ਸਤਰਾਂ ਦਸਵੇਂ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਗੁਰੂ ਗੋਬਿੰਦ ਸਿੰਘ ਸਾਹਿਬ ਦੀਆਂ ਲਿਖੀਆਂ ਹੋਈਆਂ ਹਨ ।”

ਇਸ ਲਈ, ਇਹ ਫੈਸਲਾ ਕਰਨ ਲਈ, ਕਿ ਕੀ ਇਹ ਸਤਰਾਂ ਸਚ ਹੀ ਗੁਰੂ ਕਿੱਤ ਹਨ?, ਯਾ ਕਿਸੇ ਚਤਰ ਲੇਖਕ ਦੀ ਸ਼ਰਾਰਤ? ਜਿਸ ਨਾਲ ਕਿ, ਉਹ ਚਤਰ, ਇਨ੍ਹਾਂ ਸਤਰਾਂ ਦੇ ਰਾਹੀਂ “ਮਿਠੇ ਮਹੁਰੇ” ਦਾ ਗੋਲਾ ਦੇ ਕੇ ਸਿਖਾਂ ਦਾ ਮੋਜੂ ਉਡਾ ਰਿਹਾ ਹੈ । ਅਤੇ, ਜਿਸ ਮਹੁਰੇ ਦੇ ਨਸ਼ੇ ਕਾਰਣ, ਇਹ ਲੇਖਕ, ਕਈ ਸਿਖਾਂ ਨੂੰ, ਇਹ ਵੀ ਨਹੀ ਪਤਾ ਲਗਣ ਦੇ ਰਿਹਾ । ਕਿ ਉਹ ਇਨ੍ਹਾਂ ਪ੍ਰਸੰਗਾਂ ਨਾਲ, ਬਗੈਰ ਗੁਰੂ ਸਾਹਿਬ ਦਾ ਨਾਂ ਲਏ, ਸਿਖਾਂ ਨੂੰ ਇਹ ਯਕੀਨ ਦੁਆ ਰਿਹਾ ਹੈ । ਕਿ ਇਨ੍ਹਾਂ ਪ੍ਰਸੰਗਾਂ ਦਾ ਹੀਰੋ, ਇਕ ਛੁਟੜ ਜਨਾਨੀਆਂ ਪਿਛੇ ਘੁਮਣ ਵਾਲਾ, ਥਾਂ ਥਾਂ ਤੇ ਚੋਰ ਚੋਰ ਦਾ ਰੋਲਾ ਪੁਆ ਕੇ ਜੁਤੀਆਂ ਖਾਣੋਂ ਬਚ ਕੇ ਭਜਣ ਵਾਲਾ, ਅਤੇ ਰਜ ਕੇ ਬੇਇਜ਼ਤੀ ਕਰਵਾਉਣ ਵਾਲਾ ਰਾਇ, ਗੁਰੂ ਗੋਬਿੰਦ ਸਿੰਘ ਸਾਹਿਬ ਹੀ ਹੈ, ਤੇ ਕੋਈ ਹੋਰ ਨਹੀ ॥ ਅਤੇ ਉਸ ਤੋਂ ਵਧ ਸਿਤਮ ਦੀ ਗਲ ਇਹ ਹੈ, ਕਿ ਕਈ ਸਿਖ ਤਾਂ, ਇਸ ਲੇਖਕ ਦੇ ਸਿਰਫ ਜਾਂਸੇ ‘ਚ ਹੀ ਨਹੀ ਫਸੇ ਹੋਏ, ਬਲਕਿ ਉਸ ਦੇ ਹਿਮੈਤੀ ਵੀ ਬਣੇ ਹੋਏ ਹਨ ॥)

ਛ) (ਨੂਪ ਕੁਆਰਿ ਦਾ ਰੋਲਾ ਪਾਉਣਾ:) ਬਚਨ ਸੁਨਤ ਕੋਧਿਤ ਤਿਯ ਭਈ ॥ ਜਰਿ ਬਰਿ ਆਠ ਟੂਕ ਹਵੈ ਗਈ ॥ ਅਬ ਹੀ ਚੋਰਿ ਚੋਰਿ ਕਹਿ ਉਠਿਹੋ ॥ ਤੁਹਿ ਕੋ ਪਕਰਿ ਮਾਰਿ ਹੀ ਸੁਟਿਹੋ ॥੫੫॥

(ਨੋਟ ੨:) ਉਨ੍ਹਾਂ ਪਾਠਕਾਂ ਲਈ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਨ ਪਤਾ ਹੋਵੇ - ਕਿ ਇਹ, ਉਹ ਹੀ ਪ੍ਰਸੰਗ ਹੈ, ਜਿਸ ਦੀ ਸਚਾਈ ਇਕ ਅਮਰੀਕਾ ਦੇ ਗੁਰਦਵਾਰਾ ਸਾਹਿਬ ਵਿਚ ਜਾਹਰ ਕਰਨ ਦੇ ਕਾਰਣ, ਅਕਾਲ ਤਖਤ ਦੇ ਜਥੇਦਾਰਾਂ ਨੇ, ਆਮ ਸਿਖ ਸੰਗਤਾਂ ਦੀ ਅਗਿਆਨਤਾ ਦਾ ਫਾਇਦਾ ਉਠਾਉਂਦੇ ਹੋਏ, ਪ੍ਰੋ: ਦਰਸ਼ਣ ਸਿੰਘ ਦੀ, ਅਕਾਲ ਤਖਤ ਤੇ ਸਦ ਕੇ ਖਿਚ ਪੂ ਕਰਨ ਦਾ ਢਕਵੰਜ ਰਚਿਆ ਸੀ । ਪਰ ਪ੍ਰੋ: ਦਰਸ਼ਣ ਸਿੰਘ ਦੇ ਅਕਾਲ ਤਖਤ ਤੇ ਆ ਕੇ, ਸੰਗਤਾਂ ਦੇ ਇਕਠ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਬੈਠਣ ਤੋਂ ਬਾਦ ਜਥੇਦਾਰ ਅਕਾਲ ਤਖਤ ਤੇ ਇਹ ਬਹਾਨਾ ਬਣਾ ਕੇ, ਹੇਠਾਂ ਨਹੀ ਸੀ ਆਏ, ਕਿ ਉਹਨਾਂ ਦਾ ਦਫਤਰ ਉਪਰ ਹੈ, ਅਤੇ ਅਕਾਲ ਤਖਤ ਤੇ ਨਹੀ ।)

(ਰਾਇ:) ਯਾਤੇ ਹਮ ਹੋਰਤ ਨਹੀ ਸੁਨਿ ਸਖਿ ਹਮਾਰੇ ਬੈਨ ॥ ਲਖੇ ਲਗਨ ਲਗਿ ਜਾਇ ਜਿਨ ਬਡੇ ਬਿਰਹਿਯਾ ਨੈਨ ॥੫੬॥ ਛਪੈ ਛੰਦ॥ ਦਿਜਨ ਦੀਜਿਯਹੁ ਦਾਨ ਦੁਜਨ ਕਹਿ ਦਿਸ਼ਟਿ ਦਿਖੈਯਹੁ ॥ ਸੁਖੀ ਰਾਖਿਯਹੁ ਸਾਥ ਸਤ੍ਰ ਸਿਰ ਖੜਗ ਬਜੈਯਹੁ ॥ ਲੋਕ ਲਾਜ

ਕਉ ਛਾਡਿ ਕਛੂ ਕਾਰਜ ਨਹਿ ਕਰਿਯਹੁ ॥ ਪਰ ਨਾਰੀ ਕੀ ਸੇਜ ਪਾਵ ਸੁਪਨੇ ਹੂੰ ਨ ਧਰਿਯਹੁ ॥ ਗੁਰ ਜਬਤੇ ਮੁਹਿ ਕਹਯੋ ਇਹੈ
ਪ੍ਰਨ ਲਯੋ ਸੁ ਧਾਰੈ ॥ ਹੋ ਪਰ ਧਨ ਪਾਹਨ ਤੁਲਿ ਤ੍ਰਿਯਾ ਪਰ ਮਾਤ ਹਮਾਰੈ ॥੫੮॥

(ਨੂਪ ਕੁਆਰਿ:) ਸੁਨਤ ਰਾਵ ਕੇ ਬਚ ਸ੍ਵਨ ਤ੍ਰਿਯ ਮਨਿ ਅਧਿਕ ਰਿਸਾਇ ॥ ਚੋਰ ਚੋਰ ਕਹਿਕੈ ਉਠੀ ਸਿਖਯਨ ਦਿਯੋ ਜਗਾਇ
॥੫੯॥

ਜ) (ਰਾਇ ਦਾ ਜੁਤੀ ਤੇ ਸੌਲ ਛਡ ਕੇ ਭਜਣਾ:) ਸੁਨਤ ਚੋਰ ਕੋ ਬਚ ਸ੍ਵਨ ਅਧਿਕ ਡਰਿਯੋ ਨਰਨਾਹਿ ॥ ਪਨੀ ਪਾਮਰੀ ਤਜਿ
ਭਜਯੋ ਸੁਧਿ ਨ ਰਹੀ ਮਨ ਮਾਹਿ ॥

(ਚਰਿਤ੍ਰ ੨੨, ੮੪੩)

(ਰਾਇ ਦਾ ਭਜਣ ਦਾ ਦ੍ਰਿਸ਼:) ਦੋਹਰਾ ॥ ਸੁਨਤ ਚੋਰ ਕੇ ਬਚ ਸ੍ਵਨ ਉਠਿਯੋ ਰਾਇ ਡਰ ਧਾਰ ॥ ਭਜਯੋ ਜਾਇ ਡਰ ਪਾਇ ਮਨ
ਪਨੀ ਪਾਮਰੀ ਡਾਰਿ ॥੧॥ ਚੋਰ ਸੁਨਤ ਜਾਗੇ ਸਭੈ ਭਜੇ ਨ ਦਿਨਾ ਰਾਇ ॥ ਕਦਮ ਪਾਂਚ ਸਾਤਕ ਲਗੇ ਮਿਲੇ ਸਿਤਾਬੀ ਆਇ ॥੨॥

(ਲੋਕ ਤੇ ਸਿਖ) ਚੋਪਈ ॥ ਚੋਰ ਬਚਨ ਸਭ ਹੀ ਸੁਨਿ ਧਾਏ ॥ ਕਾ ਖੜਗ ਰਾਇ ਪ੍ਰਤਿ ਆਏ ॥ ਕੂਕਿ ਕਹੈ ਤੁਹਿ ਜਾਨ ਨ ਦੇਹੈ ॥
ਤੁਹਿ ਤਸਕਰ ਜਮ ਧਾਮ ਪਨੈ ਹੈ ॥੩॥

(ਰਾਇ ਦੇ:) ਦੋਹਰਾ ॥ ਆਗੇ ਪਾਛੇ ਦਾਹਨੇ ਘੇਰਿ ਦਸੋ ਦਸ ਲੀਨ ॥ ਪੈਡ ਭਜਨ ਕੋ ਨਾ ਰਹਯੋ ਰਾਇ ਜਤਨ ਯੋ ਕੀਨ ॥੪॥ ਵਾਕੀ
ਕਰ ਦਾਰੀ ਧਰੀ ਪਗਿਯਾ ਲਈ ਉਤਾਰਿ ॥ ਚੋਰ ਚੋਰ ਕਰਿ ਤਿਹ ਗਹਯੋ ਦਵੈਕ ਮੁਹਤਰੀ ਝਾਰਿ ॥੫॥

(ਅੰਧੇਰੇ ਦੇ ਭੁਲੇਖੇ ਨਾਲ ਰਾਏ ਦੀ ਥਾਂ ਨੂਪ ਕੁਆਰਿ ਦੇ ਭਰਾ ਦਾ ਫੜ ਹੋ ਜਾਣਾ: ਅਤੇ ਉਸ ਦਾ ਉਹ ਹਾਲ ਹੋਣਾ, ਜੋ ਕਿ
ਰਾਏ ਦਾ ਹੋਣਾ ਸੀ।) ਲਗੇ ਮੁਹਤਰੀ ਕੇ ਗਿਰਯੋ ਭੂਮਿ ਮੂਰਛਨਾ ਖਾਇ ॥ ਭੇਦ ਨ ਕਾਹੂੰ ਨਰ ਲਹਿਯੋ ਮੁਸਕੈ ਲਈ ਚੜਾਇ ॥੬॥
ਲਾਤ ਮੁਸਤ ਬਾਜਨ ਲਗੀ ਸਿਖਯ ਪਹੁੰਚੇ ਆਇ ॥ ਭ੍ਰਤ ਭ੍ਰਤ ਤ੍ਰਿਯ (ਨੂਪ ਕੁਆਰਿ) ਕਹਿ ਰਹੀ ਕੋਊ ਨ ਸਕਯੋ ਛੁਰਾਇ ॥੭॥

ਚੋਪਈ ॥ ਜੁਤੀ ਬਹੁ ਤਿਹ ਮੁੰਡ ਲਗਾਈ ॥ ਮੁਸਕੈ ਤਾਕੀ ਐਨ ਚੜਾਈ ॥ ਬੰਦਸਾਲ ਤਿਹ ਦਿਯਾ ਪਠਾਈ ॥ ਆਨਿ ਆਪਨੀ ਸੇਜ
ਸੁਹਾਈ ॥੮॥

(ਰਾਇ:) ਇਹ ਛਲ ਖੋਲਿ ਰਾਇ ਭਜ ਆਯੋ ॥ ਬੰਦਸਾਲ ਤ੍ਰਿਯ ਭ੍ਰਤ ਪਠਾਯੋ ॥ ਸਿਖਯਨ ਭੇਦ ਨ ਪਾਯੋ ॥ ਵਾਹੀ ਕੋ ਤਸਕਰ
ਠਹਰਾਯੋ ॥੯॥੧॥

(ਚਰਿਤ੍ਰ ੨੩, ੮੪੩) ਦੂਸਰੇ ਦਿਨ ਸਵੇਰੇ;

ੳ) (ਰਾਇ ਦ ਦੀਵਾਨ ਲਾਉਣਾ:) ਚੋਪਈ ॥ ਭਯੋ ਪ੍ਰਾਤ ਸਭ ਹੀ ਜਨ ਜਾਗੇ ॥ ਅਪਨੇ ਅਪਨੇ ਕਾਰਜ ਲਾਗੇ ॥ ਰਾਇ ਭਵਨ ਤੇ
ਬਾਹਰ ਆਯੋ ॥ ਸਭਾ ਬੈਠ ਦੀਵਾਨ ਲਗਾਯੋ ॥੧॥

ਅ) (ਨੂਪ ਕੁਆਰਿ ਨੇ ਜੁਤੀ ਅਤੇ ਸੌਲ ਦੀ ਨੁਮਾਇਸ਼ ਲਾਉਣੀ) ਦੋਹਰਾ ॥ ਪ੍ਰਾਤ ਭਏ ਤਵਨੈ ਤ੍ਰਿਯਾ ਹਿਤ ਤਜਿ ਰਿਸ ਉਪਜਾਇ
॥ ਪਨੀ ਪਾਮਰੀ ਜੋ ਹੁਤੇ ਸਭਹਿਨ ਦਏ ਦਿਖਾਇ ॥੨॥

ੲ) (ਰਾਇ ਦਾ ਝੂਠ ਬੋਲਣਾ:) ਚੋਪਈ ॥ ਰਾਇ ਸਭਾ ਮਹਿ ਬਚਨ ਉਚਾਰੇ ॥ ਪਨੀ ਪਾਮਰੀ ਹਰੇ ਹਮਾਰੇ ॥ ਤਾਂਹਿ ਸਿਖਯ ਜੋ
ਹਮੈ ਬਤਾਵੈ ॥ ਤਾਤੇ ਕਾਲ ਨਿਕਟ ਨਹਿ ਆਵੈ ॥੩॥

(ਸਿਖਾਂ ਦਾ ਰਾਏ ਨੂੰ ਪਨੀ ਪਾਮਰੀ ਬਾਰੇ ਦਸਣਾ) ਦੋਹਰਾ ॥ ਬਚਨ ਸੁਨਤ ਗੁਰ ਬਕਤ੍ਰ ਤੋ ਸਿਖਯ ਨ ਸਕੈ ਦੁਰਾਇ ॥ ਪਨੀ
ਪਾਮਰੀ ਕੇ ਸਹਿਤ ਸੋ ਤ੍ਰਿਯ ਦਈ ਬਤਾਇ ॥੪॥

(ਰਾਇ ਦਾ ਹੁਕਮ:) ਚੋਪਈ ॥ ਤਬੈ ਰਾਇ ਯੋ ਬਚਨ ਉਚਾਰੇ ॥ ਗਹਿ ਲਯਾਵਹੁ ਤਿਹ ਤੀਰ ਹਮਾਰੈ ॥ ਪਨੀ ਪਾਮਰੀ ਸੰਗ ਲੈ
ਐਯਹੁ ॥ ਮੋਰਿ ਕਹੇ ਬਿਨ ਤ੍ਰਾਸ ਨ ਦੈਯਹੁ ॥੫॥

(ਲੋਗ) ਸੁਨਤ ਰਾਇ ਕੇ ਬਚਨ ਕੋ ਲੋਗ ਪਰੇ ਅਰਾਇ ॥ ਪਨੀ ਪਾਮਰੀ ਤ੍ਰਿਯ ਸਹਿਤ ਲਯਾਵਤ ਭਏ ਬਨਾਇ ॥੬॥

ਸ) (ਰਾਇ ਦਾ ਹੋਰ ਬੂਠ ਬੋਲਣਾ:) ਅਤਿਲ ॥ ਕਹੁ ਸੁੰਦਰਿ ਕਿਹ ਕਾਜ ਬਸਤ੍ਰ ਤੈ ਹਰੇ ਹਮਾਰੇ ॥ ਦੇਖ ਭਟਨ ਕੀ ਭੀਰਿ
ਤਾਸ ਉਪਜਯੋ ਨਹ ਬਾਰੇ ॥ ਜੋ ਚੋਰੀ ਜਨ ਕਰੈ ਕਹੈ ਤਾਕੇ ਕਯਾ ਕਰਿਯੈ ॥ ਹੋ ਨਾਰਿ ਜਾਨਿ ਕੈ ਟਰੈ ਨਤਰ ਜਿਯ ਤੇ ਤੁਹਿ
ਮਰਿਯੈ ॥੭॥

(ਨੂਪ ਕੁਆਰਿ:) ਦੋਹਰਾ ॥ ਪਰ ਪਿਯਰੀ ਮੁਖ ਪਰ ਗਈ ਨੈਨ ਰਹੀ ਨਿਹੁਰਾਇ ॥ ਧਰਕ ਧਰਕ ਛਤਿਯਾ ਕਰੈ ਬਚਨ ਨ ਭਾਖਿਯੋ
ਜਾਇ ॥੮॥

ਹ) (ਰਾਇ ਦੀ ਪ੍ਰਾਈਵੇਟ ਮੀਟਿੰਗ:) ਅਤਿਲ ॥ ਹਮ ਪੂਛਹਿਗੇ ਯਾਹਿ ਨ ਤੁਮ ਕਛੁ ਭਾਖਿਯੋ ॥ ਯਾਹੀ ਕੋ ਘਰ ਮਾਂਹਿ ਭਲੀ
ਬਿਧਿ ਰਾਖਯੋ ॥ ਨਿਰਨੈ ਕਰਿ ਹੈ ਏਕ ਇਕਾਂਤ ਬੁਲਾਇਕੈ ॥ ਹੋ ਤਬ ਦੇਹੈ ਇਹ ਜਾਨ ਹਿਦੈ ਸੁਖ ਪਾਇ ਕੈ ॥੯॥

ਚੌਪਈ ॥ ਪ੍ਰਤ ਭਯੋ ਤਿਯ ਬਹੁਰਿ ਬੁਲਾਈ ॥ ਸਕਲ ਕਥਾ ਕਹਿ ਤਾਂਹਿ ਸੁਨਾਈ ॥ ਤੁਮ ਕੁਪਿ ਹਮ ਪਰ ਚਰਿਤ ਬਨਾਯੋ ॥ ਹਮਹੂੰ
ਤੁਮ ਕਹ ਚਰਿਤ ਦਿਖਾਯੋ ॥੧੦॥

ਤਾਕੇ ਭ੍ਰਾਤ ਬੰਦਿ ਤੇ ਛੋਰਯੋ ॥ ਭਾਂਤਿ ਭਾਂਤਿ ਤਿਹ ਤਿਯਹਿ ਨਿਹੋਰਿਯੋ ॥ ਬਹੁਰਿ ਐਸ ਜਿਯ ਕਬਹੂੰ ਨ ਧਰਿਯਹੁ ॥ ਮੈ ਅਪਰਾਧ
ਛਿਮਾਪਨ ਕਰਿਯਹੁ ॥੧੧॥

ਦੋਹਰਾ ॥ ਛਿਮਾ ਕਰਹੁ ਅਬ ਮੈ ਬਹੁਰਿ ਨ ਕਰਿਯਹੁ ਰਾਂਧਿ ॥ ਬੀਸ ਸਹੰਸਰ ਟਕਾ ਤਿਸ ਦਈ ਛਿਮਾਹੀ ਬਾਂਧਿ ॥੧੨॥੧॥

ਟਿਪਣੀ: - (ਚਿਤਰ ੨੩, ੮੪੩)

ਰਾਇ ਆਪਣੇ ਭਰੇ ਦੀਵਾਨ 'ਚ: ਹੇਠ ਲਿਖੇ ਬੂਠ ਬੋਲਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਵਾਅਦੇ ਕਰਦਾ ਹੈ॥ ਕਿ,

੧) ਮੇਰੀ ਜੁਤੀ ਅਤੇ ਰੇਸ਼ਮੀ ਚਾਦਰ ਕਿਸੇ ਨੇ ਚੋਰੀ ਕਰ ਲਈ ਹੈ ॥ (੩)

੨) ਹੇ ਸੋਹਣੀ ਜਨਾਨੀਏ (ਡਰੀ ਹੋਈ ਨੂਪ ਕੁਆਰੇ) ਦਸ; ਤੂੰ ਮੇਰੇ ਕਪੜੇ ਕਾਹਤੇ ਚੋਰੀ ਕੀਤੇ ? (੭)

੩) ਕੀ ਤੈਨੂੰ ਮੇਰੇ ਬੰਦਿਆਂ ਦੀ ਫੌਜ ਦੇਖ ਕੇ ਡਰ ਨਹੀਂ ਲਗਾ? (੭)

੪) (ਨੂਪ ਕੁਆਰੇ) ਤੇਰੇ ਭਰਾ ਨੂੰ (ਰਾਤ ਗਲਤ ਕੁਟ ਪੁਆਉਣ ਦੇ ਅਪਰਾਧ ਕਰਕੇ) ਮੈਨੂੰ ਮੁਆਫੀ ਦੇ । ਅਤੇ ਇਸ ਦੇ ਬਦਲੇ ਮੈਂ
ਤੇਰੇ ਭਰਾ ਨੂੰ ਤਰਾਂ ਤਰਾਂ ਦੀਆਂ ਜਨਾਨੀਆਂ ਸਪਲਾਈ ਕਰੂੰਗਾ । (੧੧)

੫) ਮੈਨੂੰ ਮੁਆਫ ਕਰ । ਮੈਂ ਬਹੁਤ ਵੇਰੀ ਮੁਆਫੀ ਮੰਗ ਚੁਕਾ ਹਾਂ । ਮੈਂ ਤੈਨੂੰ ਹਰ ਛਿਆਂ ਮਹੀਨਿਆਂ ਬਾਦ ਵੀਹ ਹਜ਼ਾਰ ਟਕੇ
(ਰੁਪਈਏ) ਦਿਆਂ ਕਰਾਂਗਾ । (੧੨)